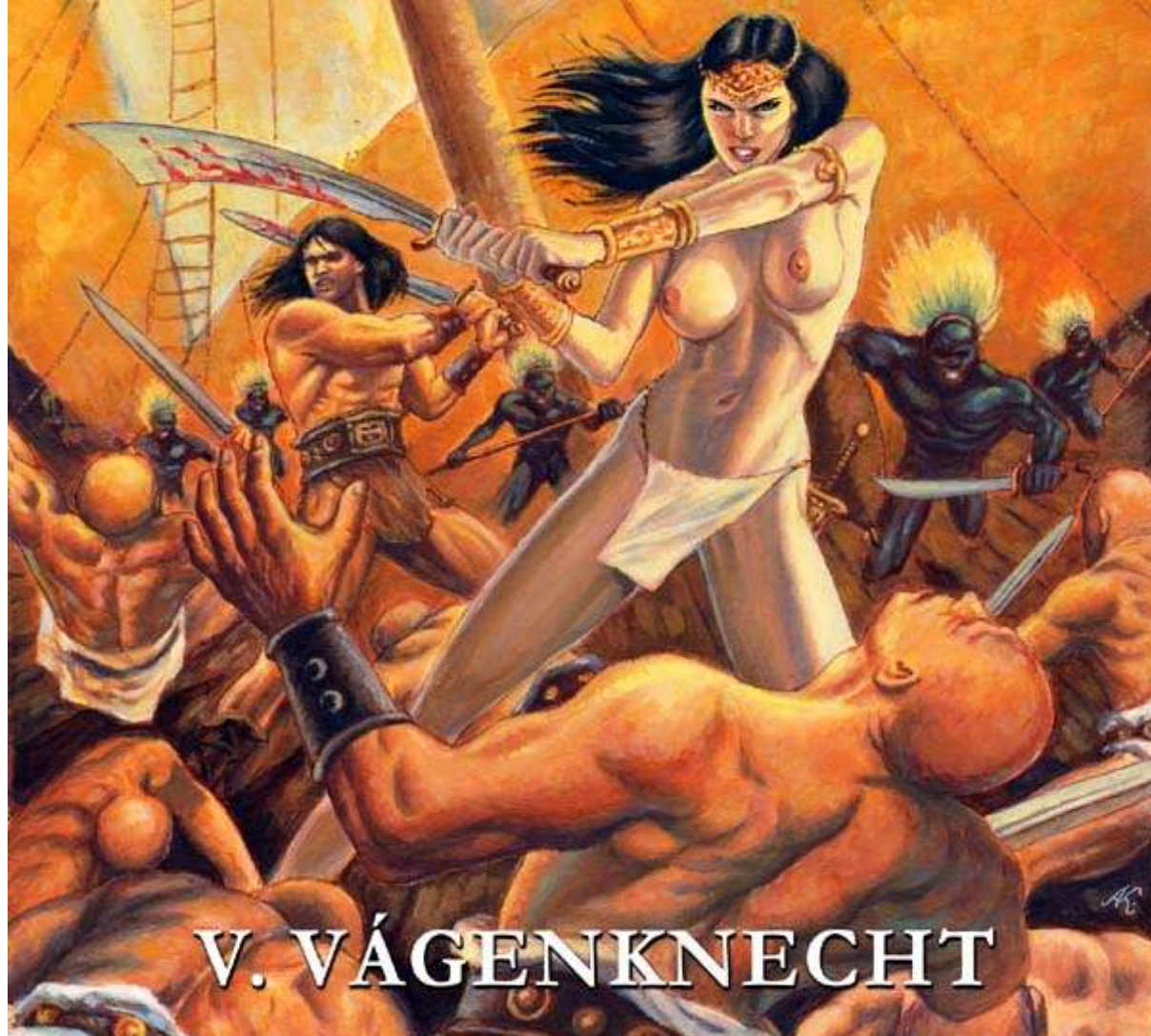

CONAN

POBŘEŽÍ KRVE

V. VÁGENKNECHT

CONAN

Pobřeží krve

Václav Vágenknecht

Copyright© 2016 by Stanislav Plášil – nakladatelství VIKING
Copyright© 2013 by Václav Vágenknecht
Copyright© 2013 Cover by Alois Křesala
Copyright© 2013 Maps by Pavel Fiala

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu autora či nakladatele.

ISBN: 978-80-7482-237-7 (ePUB)
ISBN: 978-80-7482-238-4 (MOBI)
ISBN: 978-80-7482-239-1 (PDF na CD)

OBSAH:

PÍSEŇ PRORADNÝCH VLN

ZROZENÍ BOHYNĚ

I. ZROZENÍ Z VLN

II. BLÍZCE ZRÁDNÉ KONČINY

III. KORUNA DÁVNÝCH VLÁDCŮ

VOLÁNÍ ZRADY

PŘETRŽENÉ POUTO

GONDOLA TEMNÉ SMRTI

BUBNOVÁNÍ ČERNÝCH SRDCÍ

PROLOG: PROBUZENÍ

I. STŘET NA POBŘEŽÍ

II. MLADÝ NÁVŠTĚVNÍK

III. LODĚ ZE SEVERU

IV. SVĚDECTVÍ MRTVÉ KŮŽE

V. NOC KRVAVÝCH SOUST

VI. ÚSVIT TEMNOTY

EPILOG: PROCITNUTÍ

Další knihy nakladatelství VIKING

Edice CONAN

Edice Učte se anglicky s vtipem

Edice Borgentown – město hrůzy

Sci-fi & fantasy

Pohádky

Horory

Humor

Ze současnosti

Knihy vzpomínek

Historické romány

Světová klasika

Romantika

Erotika

Napětí

Populárně naučné

Recepty

Básně

Slovo nakladatele k NEPLATÍCÍMU čtenáři

PÍSEŇ PRORADNÝCH VLN

Zrak mu sklouzl k pobřeží, ohraničenému bílou pěnou příboje a vrátil se k postavě ženy stojící před ním, a jeho duše barbara se zachvěla. Plout modrou hladinou nekonečného oceánu podél smaragdových břehů rozzářených paprsky žhavého slunce s touhle bílou mladou tygřicí – milovat ji, smát se, toulat se bez cíle a bojovat...

(R. E. Howard – Královna Černého pobřeží)

Vysoko na obloze svítily hvězdy a moře ševalilo, na hladině oceánu se pohupovala štíhlá galéra. Kotvila poblíž atolových ostrůvků, jejichž pás se táhl nedaleko od pevniny. Posádka korábu spala, po palubě se pohyboval pouze jediný válečník. Ebenově černé vlasy, modré oči, široká ramena a mohutná hrud, do bronzova opálené tělo pokrývaly jizvy a pletence pevných svalů. Spolubojovníci nazývali muže Amrou, čili lvem, přestože se jmenoval Conan. Pod prvním jménem ho znali i nepřátelé.

Válečník se opřel o zábradlí a hleděl do tmy, jeho mysl ovládaly vzpomínky. Navzdory svému mládí prošel tolika dobrodružstvími, že se o nich mnoha lidem ani nesnilo; proputoval širý lán světa. Z rodné Cimmerie zavítal do Hyperboree, Nemedie, Corinthie, Zamory, Argosu i několika dalších království, při toulkách se živil různě. Jednou byl zlodějem a jindy se nechával najímat jako žoldák, občas skončil coby tělesný ochránce. Získal při cestách nejen plno dobrých přátel, ale i mnoho děsivých protivníků; nebojoval pouze s lidmi, ale i s oživlými mrtvolami a nadpřirozenými bytostmi. Pokaždé věřil svému meči a rozséval v řadách nepřátel smrt. Mezi jeho prsty proteklo tolik zlata, že by s ním jiní vystačili na celý život. Jemu však bohatství nikdy nevydrželo dlouho a klidně rozházel během několika prohraných nocí celé jmění; jeho náručí prošlo i bezpočet žen. Některé mu samy lezly do postele a jiné si bral, o málokteré z nich by ale prohlásil, že naplnila jeho srdce spalující touhou. Tentokrát se tak přihodilo. Intuitivně poznal, že nalezl životní družku; jeho vyvolenou se stala Královna Černého pobřeží Bélit. Prvně se střetli v bitevní vřavě a válčili proti sobě, chybělo málo a usmrtili ho její kopiníci. Obklíčili ho a chystali se mu zasadit poslední ránu, Shemitka zasáhla v poslední chvíli. Zastavila je, a přestože představoval nepřítele, přiskočila k němu. Dobrovolně se vydala na milost jeho meči. Nejspíš bohové určili, že jsou si souznění, vedla ji láska. Její černé oči plály touhou a celá se chvěla.

Od onoho okamžiku plul po jejím boku a stal se věrným členem černé posádky; muži, jejichž kamarády zabil při prvním střetnutí, ho bez výčitek přijali mezi sebe. Jako by věděli, že život přináší kromě radosti i smrt a nemá cenu se zbytečně trápit nezvratitelným, vzdávali mu patřičnou úctu, jaká náležela partnerovi jejich bílé bohyně. Jejich nevyřčené přátelství platilo mnohem víc než písemné sliby mužů a žen z rádob civilizovaných království, kde si partneři navzdory uzavřeným smlouvám vráželi dýky do zad. Posádka Tygřice, jak nazývali galéru, tvořila jednu velkou rodinu; vzájemně si kryla záda.

Conan zhluboka vdechl sláný vzduch a hodlal se vrátit ke spící Bélit, k Shemitce nedošel. Z vodní hladiny k němu dolehl libý zpěv. Přinášel ho mírný větřík a šumění vln se zdánlivě stáhlo do ústraní, Cimmeran zkoprněl. Přestože při svých toulkách zavítal na nejednu slavnost či bál, jaktěživ nezaslechl podobný hlas. Vedral se mu pod kůži a rázem ho rozechvěl jako struna loutny, tak ho však nápěv vábil. Přitahoval ho k sobě stejnou silou, jakou na sebe láká sladký nektar květin hejna motýlů, málem se téměř bezmyšlenkovitě vrhl přes pažení. Zmatený rozum mu přikazoval najít neznámou pěvkyni.

Zarazil se v poslední chvíli. Jeho barbarská intuice dokázala vycítit nebezpečí i tam, kde jiní zklamali, v podvědomí se vyrojilo varování. Černoši mu přece jednou vyprávěli, že se u mořských břehů občas vyskytují zrádné bytosti, jež okouzlujícím zpěvem vábí námořníky do vln a tam je zabíjí; nejedná se o podobný přelud?

Zaryl prsty do pažené a rozhlédl se po palubě, čekal odezvu. Na galéře k jeho úžasu i nadále panoval naprostý klid. Neprobudil se jediný člen posádky. Bélit neopustila lože a jindy ostražití piráti spokojeně oddychovali na kožešinách či pláštích, neprocitl se ani starý N'yaga, jehož smysly dokázaly vycítit nadpřirozeno.

Conan se zachvěl. Napadlo ho, jestli nejde o magii a tóny neslyší pouze on. Vlny totiž pořád ševalily a vzývaly ho, balamutily jeho duši.

Obávaje se, že podléhá kouzlům, zatřásl hlavou a pokusil se zpěv vypudit z lebky. Neuspěl. Melodie naopak zesílila a vnikla mu hluboko do mozku. Vzápětí stejně jako mnoho mužů před ním, kteří zaslechli libý nápěv, podlehl zrádnému šálení. Zachvátila ho neskutečná touha. Rozdrtila jeho vůli a přivedla ho do transu; spočinul ve víru zmatených vidin, do nichž se za magických obřadů noří šamani a černokněžníci.

Přestože ještě před chvilkou mínil v případě ohrožení vzbudit Bélit i piráty, přehoupl se tiše přes hrazení a vklouzl do vln. Dostavil se nový náznak varování. Zaznamenal na kůži chlad. Zasáhla ho zima ledových krust, která svazuje srdce a zmrazuje v žilách krev; přesto, veden cizí vůlí, prohrábl vodu a mocnými tempy se vzdaloval od galéry. Od dlaní k hladině stoupaly stříbrné bubliny, vpravo se vynořil jeden z atolových ostrůvků.

Pokusil se prohlédnout tmu. Že by někdo cizí setrval na pevnině a oni přehlédli jeho přítomnost? Učinil mocné tempo, načež si uvědomil, že zpěv zní z opačné strany. Znejistěl a poznání ho udivilo, mylil se málokdy.

Při obrátce se střetl s vlnou. Šplíchla mu do tváře a do očí vstříkly slané kapky, přestal vidět. Zaklel a pokusil si prsty promnout víčka, cosi se o něj jemně otřelo. Jako když se kůže nechťeně dotkne plovoucí ryba. Cimmeřan zbystřil, zprvu letmý pohyb se proměnil v tlak na hrud. Vzápětí se k němu přitisklo hebké tělo; i poslepu poznal, že se k němu přilepila dobře vyvinutá dívka. Kolem krku ho objaly hebké paže a jeho boky obtočily dlouhé nohy, v první chvíli ho napadlo, že se k němu skrytě příkradla Bélit.

Omyl poznal, jakmile sevřel dívčí hýždě. Shemitčino tělo bylo pružnější, svíral kohosi jiného. Odhalení ho zaskočilo. Co si vybavil, neplula na obzoru žádná cizí loď a ostrůvky zely prázdnotou, s kým měl co do činění? Zkusil mrknout pálcím okem.

Neuspěl. Dřív, než prohlédl, ho kdosi vášnivě políbil. Přestože ústa postrádala hřejivé teplo a vycházel z nich marnivý chlad, projel jím výboj. Zima i žár, zatočila se mu hlava. Svaly ho přestaly poslouchat a rozum se roztekl, nevalilo mu, že klesl pod hladinu a nenabere do plic kyslík. Jeho zmatenou mysl ovládl rej starých událostí. Spatřil Tygřici a na palubě stála Bélit i její černí válečníci, podvědomě rozpoznal, že se událost odehrála v době, kdy s nimi ještě neplul. S několika muži se dokonce jaktěživ nestřetl, přesto je k vlastnímu úžasu znal jmény. Věděl, kdo je kdo. Ohromen zjištěným dobrovolně klesal ke dnu a náruživě k sobě tiskl neznámou; obával se, že mu osoba, pokud ji pustí, přestane šeptat do ucha starou historii. Přál si poznat minulost.

*

Mořské vlny omývaly písčité pobřeží se skálami a do vnitrozemí se táhl zelený porost, na vystouplém kopci stála rozpadající se strážní věž. Malebné prostředí doplňoval koráb, jenž se pohupoval na hladině nedaleko od pevniny. Spuštěná kotva, stažená plachta a zplihlá vlajka, plavidlo působilo zcela opuštěně. Na palubě se nepohybovala živá duše a na břeh vytažený člun vzbuzoval dojem, že se celá posádka vylodila, odtáhla a nechala plavidlo napospas osudu.

„U žraločích ploutví,“ zabručel obrovitý Tiko, jenž s několika společníky stanul na přídi Tygřice, jež vyplula zpoza rozervaného útesu. „vidíte totéž, co já? Kdybychom se na takové lodi plavili my, neopustili bychom ji bez ponechání hlídky na palubě. Zajímalo by mě, co to znamená.“

„Neskřívá se někdo za pažením?“ nadhodil Yamba. „Jakmile nás zpozoroval, zalezl a unikl našim pohledům. Třeba nás skrytě pozoruje.“

„Mohlo by se jich tam schovávat víc,“ převzal jeho názor Gorta. „Kdyby se strážci příkrčili, neuvidíme je. To by nás dokázali snadno zkosit šípy, jakmile se přiblížíme na dostřel.“

„Past?“ pojal podezření Tiko, varovaly ho zkušenosti. Sami pod vedením bílé bohyně se svého času rozhodli pro podobnou léčku, protivník se nestačil divit. Smetli ho jako obtěžující havět.

„Není koráb očarován?“ ozval se pro změnu bázlivě Horumba.

„Bojíte se?“ popíchla je doposud mlčící Bélit; sledovala výrokem vlastní zájmy. Loď mínila prozkoumat, jelikož mohla skrývat kořist, věděla, že otázka přiměje bukanýry k akci. Černí válečníci nesnesli, aby v nich viděla zbabělce, dokázali změnit názor velmi rychle. Stačilo je pouze navést správným směrem.

„Nevíme, co je strach!“ nezklamal její víru N'gora a pozvedl nad hlavu oštěp. „I kdyby na bárce pobýval démon, zabijeme ho a jeho tělo hodíme rybám. Rozkaž a přirazíme k lodi!“

„Do boje!“ podpořil ho Yamba a přidali se i další muži, posádku obratem zachvátila touha po boji. Rázem by se s jejím jménem na rtech vrhli do zběsilé řeže; jak se přesvědčila už několikrát, v záchvatu zuřivosti by se pro ni klidně nechali i rozsekat. Svým způsobem ji takové počínání hrálo na srdci a těžila ze svého postavení, souběžně se však snažila, aby žádný z mužů v boji nepřišel

o život zbytečně. Párkrát už dokonce musela krotit jejich elán, jelikož se v návalu válečného šílenství málem vrhli na jistou smrt. Naštěstí v ní viděli téměř bohyni a poslouchali ji na slovo a na její pokyn se zavčas stáhli; nesla za ně zodpovědnost.

I nyní stačilo zvednout paži a zmlkli. Ačkoliv stejně jako většina společníků nevěřila, že na lodi kohokoli najdou, nemínila zbytečně riskovat. Vydala rozkaz: „Polovina mužů k veslům, zbytek připraví štíty. Kdyby po nás náhodou někdo vystřelil, zakryjeme se jimi při zahákování. Nachystejte si zbraně.“

Piráti poslechli bez jediné připomínky, žádný nepochyboval o správnosti rozhodnutí. Pravidelně se na vlastní kůži přesvědčovali, že pod Bělitiným vedením kráčí od vítězství k vítězství, tam, kde by v minulosti bázně couvli, vrhali se nyní odvážně do útoku. Smyslná velitelka jim vlila víru ve vlastní já, stačila její přítomnost.

Vesla se mihla vodou a kormidelník stočil Tygřici k zakotvené lodi, po boku galéry se vztyčila ochranná hradba štítů. Přestože se upravené záštity nedaly kvůli těžké váze použít v boji tělo na tělo, pirátům se vyplácely. Jejich zesílenou krustou nepronikl žádný vystřelený šíp a korzáři v jejich krytu přečkávali ničivé salvy protivníků, sami následně na soka udeřili v plné síle. Naučili se své krvavé řemeslo dokonale.

Lodě se k sobě přiblížily. Šumění vody a občasné plácnutí plachty, již scházel svěží vítr, piráti se připravili k zahákování. Bélit podobně jako vybraná část mužů sevřela zbraň.

Nastal rozhodující okamžik. Pokud by na palubě kdokoli pobýval, musel se začít bránit. Jakmile se totiž lodě spojí, piráti bez milosti protivníky porubou.

Aniž se kdokoliv ukázal, boky lodí se o sebe otřely a zavržala prkna. Piráti zahákovali koráb. Trhnutí a plavidla se k sobě přitiskla v podobě dvou nedočkavých milenců; Shemitka vydala kývnutím pokyn. Slova nepotřebovala, dávno vstúpila oštěpníkům do hlav, co přesně mají dělat.

Na druhé plavidlo přeskočil první N'gora, Bélit ho následovala v závěsu za Yambou, Tikem, Garem i Gortou. Nikdy nezůstávala pozadu. Coby velitelka, byť ji černoši kryli ze všech stran, chodila odvážně do všech střetů, řídila se heslem, že coby bohyně zvládne totéž co oni. Stejně tak nedávala najevo nikdy strach, věřila, že by podobným jednáním ztratila v jejich očích posvátnou aureolu, jež ji činila výjimečnou.

Ovládli cizí palubu. Zbraně připravené k boji, tázavé rozhledy, neobjevili živou duši. Na prázdných lavicích ležela z vody vytažená vesla a ve stojanech vyzely vyleštěné meče, u hlavního stožáru stály vyrovnané uzavřené soudky na vodu. Opodál se na hromadě vršilo sotva den natrhané ovoce, které částečně oklovali ptáci, vedle se válely kožešiny, do nichž se námořníci halili na noc. Na prknech leželo urovnané zboží, karafy, barevné látky, vyřezávaná slonovina i sošky bohů či tanečnic, na kormidlo kdosi pověsil květinový věnec, jehož barevné lístky pozvolna zasychaly. Lod' působila dojmem, že může okamžitě vyplout. Stačilo vytáhnout kotvu, napnout plachtu a ponořit vesla do vln; scházelo pouze to nejdůležitější, osazenstvo.

„U žraločích ploutví,“ přešel Yamba na před, „tomu nerozumím. Posádka se podle nachystaných věcí chystala opustit pobřeží, kam se vypařila? Před námi neprchali, protože jsme připluli teď, a podle stárí natrhaného ovoce sbalili už včera; kdyby vyrazili na moře hned za svítání, zmizeli před naším objevením. Zajímalo by mě, proč se odebrali na břeh a nenechali na palubě žádnou stráž.“

„Také to nechápu,“ přidal se k němu Gorta a k Bělit se stočily pohledy zúčastněných. Zračilo se v nich jediné, žádaly po ní vysvětlení. Sama však, přestože by na několik možností přišla, neznala správnou odpověď. Obrátila se tedy na N'yagu, jenž zastavil po jejím boku. Stařec, který od prvního setkání s černochoy představoval její opěrný bod a zaobíral se kromě léčitelství i šamanstvím, dokázal občas odhalit magii i záhadné vjemy; doufala, že něco tuší.

„Znáš řešení?“ převedla na něj částečně zodpovědnost.

„Něco je odlákalo na břeh,“ potvrdil N'yaga pouze její domněnku, hádankou zůstalo, co to mohlo být. Moře nekřižoval žádný démon, jehož by se polekali. Přeměřila si pevninu. Písečná pláž, pruh rozeklaných skal, hvozď, na kopci se tyčila věž. Rozpadající se kamenná hláska, jež kdysi zřejmě sloužila jako pozorovatelná, ruina pouze připomínala zašlou slávu. Co zvěděla od kupců, kteří s ní tajně obchodovali a brali uloupené zboží, nenacházelo se poblíž žádné město, jemuž by stavba náležela.

„Prohlédněte lod' a seberte všechno cenné,“ nařídila posádce.

Ačkoliv se při vylodění na břeh mohli dostat do nebezpečí, rozhodla se zariskovat. Zjistí, proč námořníci opustili lod'.

„Vyber pár mužů,“ nakázala N'yagovi, „vylodíme se.“

Stařec, přestože si byl vědom, že na pevnině můžou tahat za kratší konec, neodporoval a přikývl. I on důvěřoval svým pocitům. Ani jemu se nezdálo, že jsou kýmoli sledováni, navíc si stejně jako Shemitka přál poznat skrytou pravdu.

Obratem vybral zkušené bijce a zanedlouho se od Tygřice odlepil malý člun. Bukanyři napjali svaly a lodka během chvilky zastavila u pláže. Dva piráti u ní zůstali pro případ, že by se museli dát neprodleně na ústup, zbytek zamířil k opuštěné báře.

Člun zel prázdnotou, vypadalo to, jako by mořeplavci ponechali ležet vesla tak, jak jim vypadaly z rukou. Muži odtáhli zřejmě nakvap.

„Vítr přestal foukat krátce po svítání,“ obešel lodku Tiko, „námořníci odešli před rozedněním. Kdyby pláž opustili později, zůstaly po nich v písku zachované stopy.“

„Kam se vypravili?“ rozhlédl se zmateně N'gora, „žádný mořský vlk neopustí koráb bezdůvodně. Kupci nás ujišťovali, že zdejší oblast nikdo neobývá; nanejvýš tady někdo krátce zakotví, aby si natrhal ovoce a dobral čerstvou vodu. Kam se vytratili?“

„Třeba mají poblíž skrýš, kde ukládají kořist,“ nadhodil zkusmo Gorta, přestože si moc dobře uvědomoval nepravděpodobnost svého návrhu. Kdyby se námořníci pokusili na pevnině cokoliv zamaskovat, nezanechali by koráb bez dozoru.

„Vydali se na pevninu vykonat tajný obřad,“ přišel Yamba s novým nápadem, přestože mu sám příliš nedůvěřoval. Jako by naznačoval, že pouze hádá, doprovodil myšlenku pokrčením ramen.

„Dost!“ přerušila úvahy Bélit a přeměřila si pruh zeleného lesa. Stále se nezdálo, že by se kdokoli zajímal o jejich příchod, okolí působilo opuštěně. Jestliže chtěli vypátrat víc, potřebovali získat nadhled.

„Vylezeme nahoru a rozhlédneme se!“ ukázala na kopec s pobořenou věží, lepší místo nenaleznou. Z výšky se jim nabídne výhled do vnitrozemí, teprve nahoře rozhodne, co přesně vykonají. Jestliže nikoho neuvidí, vrátí se na Tygřici a odplují. Pokud objeví ztracenou posádku, zařídí se podle situace.

V čele devíti bojovníků s oštěpy vyrazila neohroženě kupředu a za chvíli je pohltil les. Rozložené stromy i mladé výhonky, z větví visely šlahouny a v korunách zpívali ptáci. Piráti pronikli pod svah a vzhůru stoupali po kamenném, dávno rozpadlém schodišti. Nad úrovní lesa se jim opět nabídl pohled na moře. Daleko do dálí se táhla modrá hladina a hluboko pod nimi kotvily obě lodě, u břehu střežila člun dvoučlenná hlídka.

Nezpomalili a dosáhli pobořené věže, odkud získali výhled na opačnou stranu. Vnitrozemí krásila zvlněná krajina. Zaoblené zelené kopečky a hluboká údolí, z porostu vystupovalo pár větrem ošlehaných skalisek. Po ztracených námořnících nezůstala ani stopa; jako by se vypařili.

„Támhle,“ ukázal náhle N'gora, na horizontu se rýsovala další pobořená věž. Kdysi dávno si hlásky mezi sebou zřejmě posílaly ohnivé signály, jež pokračovaly kamsi dál. Od oněch časů však stavby zpustly a ztratily význam, navštívené vízce scházelo i schodiště, po němž by se dalo vystoupat na ochoz.

„Budeme pokračovat v cestě?“ otázal se Tiko.

„Vrátíme se,“ rozhodla Bélit, přestože pobořené věže mohly vést k dávnému městu, kde se dalo tušit zapomenuté bohatství. Dostali však tip na dobrý úlovek, který by bylo chybou nechat ležet ladem; rozhodla se řídit úslovím, že je lepší mřenka na udici, než candát ve vodě. Seberou z nalezeného korábu kořist a poplují za předem vybranou kořistí. Pokud jim budou nakloněni bohové, vrátí se na zdejší pobřeží někdy v budoucnu.

Obrátila se k odchodu, ze svahu však nevyrazila. Upoutala ji pláž, kterou od jejich galéry odděloval výběžek zasahující do moře. Na kamenech u vody ulpívalo cosi černého, vypadalo to, jako by horninu očoudily saze.

„Nejsme první, kdo tady zakotvil,“ pronesl N'yaga, jenž odhadl, kterým směrem Bélit hledí, „některá z předchozích výprav si tam asi rozdělala oheň. Nepředpokládám, že na pláži najdeme něco nového. I kdyby místo ukrývalo cokoliv zajímavého, sebrali to ti před námi. Vrátil bych se na Tygřici.“

„Jakmile sejdemo k lesu, vezmete to šikmo porostem a zajdete se podívat na pláž,“ obrátila se Shemitka navzdory starcovým pochybnostem k doprovodu, „třeba objevíte něco pěkného. Nevrátíte se ke člunu o moc déle než my dva.“

V očích černochů rázem zasvitly pramínky radosti, že se proběhnou, zpozorněli jen Tiko, Gorta, N'gora, Garo a Yamba. Jeden z těchto pěti při vylodění na pevninu Bélit vždy doprovázel

a zůstával pro případ napadení v její blízkosti, očima se dohadovali mezi sebou, kdo z nich nezamíří do zátoky.

„Půjdete všichni,“ prohlásila, neb nemínila nikomu z nich zkazit radost; rozdělili se po sestupu z kopce. Bojovníci zamířili stranou a zmizeli v lese, Shemitka se starcem pokračovala k pobřeží rovně. Pohltl je stín, procházeli říší vzrostlých kmenů.

„Pořád mi vrtá hlavou,“ promluvil N'yaga, „kam se námořníci vytratili. Nejde mi to na rozum. Kdyby se rozhodli od lodi vzdálit hned při příplutí, nenanosili by si na palubu čerstvé ovoce. Něco je krátce před odplutím vylákalo na pevninu. Dole na pláži ani u věže jsem však nepozoroval náznak magie či jinou hrozbu, nechápu, proč nezanechali na palubě aspoň stráž. Učinil by tak každý.“

„Leda by šlo, jak nadhodil Yamba, o zvrácenou sektu, u takových jeden nikdy neví,“ nenacházela rozumné vysvětlení ani Bélite. „Jim podobní věří, že zanechávají loď pod ochranou svých zvrácených bohů.“

„Nám se nic nestalo,“ namítl stařec, „v sektu nevěřím. Kdyby kněží s předstihem věděli, že opustí dočasně palubu, nenatahali by na palubu čerstvé zásoby. Rozumný člověk by s tím počkal a natrhal ovoce až před vyplutím.“

Dál se v úvahách nedostali. Křupla větev, kdosi se prodíral křovinami.

Bélite rázem vyňala u boku zavěšený tesák a N'yaga sevřel hůl. Sice k nim nejspíš chvátil jeden z bukanýrů, kteří zamířili k očouzenému balvanu, ostražitosti však nebylo nikdy nazbyt. Drsný život je naučil opatrnosti.

Stáhli se do krytu houští a napjali krky, zavětrili. Že by se prve zmýlili v úsudku a jejich druhové objevili cosi důležitého? Vypadalo to tak.

Mezi kmeny se mihl stín, spatřili cizí postavu. Mlázím se bezhlavě prodíral obrovitý černochoch, hnál se k nim. Rozevlátý, kymácel se ze strany na stranu, v šeru lesa mu svítila bělma očí. Přestože ho zdánlivě nic nepro následovalo a vůkol panoval klid, spěchal. Chvátil, jako by se blížila samotná smrt.

Bélite a N'yaga na sebe tázavě pohlédli, domluvili se beze slov. Usoudili, že domorodce vyděsilo zjevení jejich druhů; uháněl totiž ze směru, kterým se vypravili. Uškříbali se. Odhalili, že se na pobřeží vyskytuje někdo cizí, Shemitka se rozhodla zjistit víc. Vyzpovídá neznámého. Snad jim dotyčný objasní, proč cizí koráb zeje prázdnotou.

„Stůj!“ opustila kryt a roztáhla paže, chovala se tak, jak jí velela přirozenost. Přestože ji muž převyšoval o hlavu, nebála se ho, byla přece Královnou Černého pobřeží. Ona je ta, před níž se ostatní třesou bázní, věřila si.

Rozběhnutý muž vykvikl. Vyjevený výraz, jako by střetl přízrak, pokusil se uskočit stranou. Prudký úhyb, klopýtl. Mezi nohy mu vnikla větev a podrazila ho, upadl. Ihned se ale postavil na nohy a vycenil zuby. Připomínal zvíře, jež lovci zahnali do kouta.

„Probudí je, nastane zkáza. Všichni zemrou, zachráním se jedině já. Nosím amulet,“ zablekotal a přitiskl si k hrudi pěst, v níž svíral náhrdelník. Druhou paží pozvedl zbraň.

Bélite ztuhla, poznala, že pochybila. V mužových očích plálo šílenství. S bláznem se rozumně nedomluví a nemůže ani spoléhat na svou krásu, jak se dělo u jiných protivníků, kteří neznali její původ. Lidé slabší duchem jednali nevyzpytatelně, nedalo se s nimi smlouvat.

Jako by muž zpozoroval její nepatrné zaváhání, upustil od útěku.

„Amulet mi nikdo nevezme!“ zvolal a v rozporu s předchozím bojácným jednáním vyrazil proti ní. Napřáhl před sebe kostěnou dýku.

Zaujala obranný postoj, nebude bojovat prvně.

Ke střetu nedošlo. V roli ochránce se vyřítit z houští dosud maskovaný N'yaga. Ačkoli běžně nebojoval a zůstával v ústraní, učinil výjimku. Švihl hůl.

Prudká rána, jež láme kosti, chlap v poslední chvíli nastavil proti holi zápěstí. Ztlumil úder, který směřoval na jeho hlavu; zaznělo křupnutí, jako když praskne suchá větev; paže ochabla.

Přestože by většina lidí podlehla bolesti a zkroutila se, válečníka úder nezastavil. Naopak švihl proti kmetovi dýkou.

Stařec uhnul v poslední chvíli. Ani přes pokročilý věk ho neopustily staré reflexy, kdy se po hlavě vrhal do lýtých bitev; zadrhl však patou. Zaklonil se a převrátil se na záda, dopadl na zadek do spadlého listí.

„Smrt!“ vztyčil se nad ním černochoch a šaman spatřil zubatou. Úder se nedostavil.

Bélite nevládla pirátům bezdůvodně. Využila okamžik, kdy jí sok nevěnoval pozornost, a zaútočila. Rychlá jako kočka, vrhla se k němu a bodla.

Rána do hrudi a Shemitka uskočila, z šilencova trupu vystříkla krev. Černoch vyvalil oči a zůstal stát, ve tváři se mu usadil nechápavý výraz. Údiv nad tím, že ho trefila bílá žena. Přestože ho v posledním záchvěvu vědomí zachvátila nelíčená zlost a hodlal se krásce pomstít, nepohnul se. Jeho pevné svaly se proměnily v tekoucí pláty medu, spolu s prýstící krví z něj unikala životodárná síla. Z dlaně mu vyklouzl amulet.

Bélit mu další úder nezasadila. Znalá soubojů věděla, že ušetřila smrtelnou ránu a dalšího zákroku není třeba, pozornost věnovala zarostlému okolí. Ustoupila od šilence, a držíc v pohotovosti tesák, napjala uši. Vyčkávala, jestli neuslyší ozvěnu blížících se hlasů či praskot větví, mohl se k nim prodírat kdokoli další. Též hrozilo, že zaslechnou ozvěnu boje, pokud by její společníci narazili na větší tlupu nepřátel. Nic se nehýbalo.

Muž se svezl na kolena a nadobro se zhroutil. Přepadl kupředu a zabořil se tváří do trávy, zůstal nehybně ležet.

„Zdá se, že byl sám,“ usoudila Bélit, aniž zabitému věnovala další pohled.

„Snažil jsem se ti pomoci,“ zvedl se N'yaga a oklepával si z kůže hlínu, připadl si provinile. Coby ochránce zklamal. Místo aby si s vetřelcem poradil on, spasila bílá bohyně jeho. Bez jejího přispění by ho šílenec zamordoval.

„Vedl sis dobře. Jen bohové vědí, jak by střet dopadl, kdybys nezasáhl,“ pochválila ho, „dostala jsem toho bastarda, protože jsi ho vychýlil z rovnováhy. Jednal jsi jako skutečný bojovník. Ani Tiko, Yamba, Garo či N'gora by se nemuseli stydět za tvůj hrdinný počin.“

Přestože N'yaga vnitřně vycítil, že bohyně hovoří pravdu a nesnaží se mu planě lichotit, semkl rty. Nadával sám sobě. Stárnul a ztrácel rychlost, dřív by rozdrtil nepříteli lebku. Čas ale nevrátí – není bůh – může mu být ctí, že ho Bélit bere na výpravy a projevuje jeho šedinám náležitou úctu. Vážil si jí jako málokoho. Aniž to komukoli z přátel kdy prozradil, její příchod k nim na ostrov mu vrátil ztracenou radost ze života. Před jejím zjevením si pomalu ale jistě přál zemřít, to změnila. Navzdory svým neduhům si po jejím boku připadal mladší a plavba po moři ho naplňovala radostí, miloval ji jako svou dceru. Proměnila se v jasně zářící hvězdu jeho stárí, kdyby nebylo vyhnutí, položil by za ni bez váhání život.

Bélit se sklonila a pozvedla náhrdelník, jímž se zabítý černoch zaštitoval. Na šňůrce byly navlečeny mušle, lastury a malé barevné kamínky, na první dojem nepůsobil amulet nijak mimořádně.

„Obyčejná cetka,“ podivila se a natáhla ke starci předmět, „povíš mi k tomu něco?“

N'yaga k jejímu úžasu ucukl před náhrdelníkem podvědomě prsty, polekal se, že se při dotyku spálí. Něco na ozdobě nebylo v pořádku.

„U Ishtar, děje se něco?“ odtáhla od sebe Shemitka pod vlivem jeho zděšení přívěšek, navzdory obavám ho ale nepustila.

„U žraločích ploutví,“ kmet ani na mžik nepochyboval o svém úsudku, „dřímá v tom skryté kouzlo! Nevím jaké, ale je tam uvězněno.“

„Kouzlo?“ stále nic necítila. „Jaké kouzlo?“

„Nevím,“ odušil zmateně, napadlo ho jediné řešení: „Po návratu na Tygřici to zkusím rozluštit.“

„Dobrá,“ shlédla na čerstvou mrtvolu. „Rozuměli jsme mu dobře? Blekotal, že všichni zemřou.“

„Vratme se na pobřeží!“ zachvátila N'yagu neblahá předtucha, náznak přicházejícího neštěstí. Podobné vjemy se nevyplácelo podceňovat.

Zaskočena jeho zděšením, Bélit neodporovala a rozběhli se k pláži. Rychlý klus, do zad jim zahučel les. Porost je poháněl vpřed. Stařec a žena chvátali a mýjeli temné kmeny, ty se kroutily a tiše sténaly. Jako by je neviditelný činitel drtil v bolestivém sevření, listí se zimničně rozetřáslo.

Konečně opustili území stromů a hukot utichl, stanuli na volném prostranství. Písčité pláž a modré moře, na vlnách se pohupovaly lodě a u člunu vyčkávali oba vybraní korzáři. Nejevili známku znepokojení, okolí vypadalo naprosto v pořádku.

Přesto Bélit klid nenalezla. Ohlédla se vlevo. Přehlížela písčité pruhy, za nímž se zvedal kamenitý výběžek, na jehož druhou stranu zamířili její bojovníci. Nikoho z vybrané skupinky nespatriřila, pláž zela prázdnotou. Zachvátilo ji zlé tušení. Určitě se přihodilo něco zlého. V opačném případě by muži dávno směřovali k nim, zas tak velkou zacházku neučinili.

„Počkej u člunu,“ houkla na N'yagu, rozhodnuta se vydat naproti pirátům, netrápilo ji, že půjde sama. Měla pro strach uděláno.

Stařec pozvedl hůl a pokusil se ji varovat, výzvu nevynesl. Větrík k nim zavál ozvěnu vzdálené písně. Jenže jaké písně! Ženský hlas pronikal hluboko pod kůži a bral zdravý rozum, podřizoval si cizí vůli.

„Nymfy!“ zablekotal N'yaga, a přestože ho panika nutila vzít nohy na ramena, zůstal stát. Ztuhly mu svaly a nedokázal odtrhnout zrak z míst, odkud vycházely libé tóny. Ani jeho protřelá mysl a narychlo vynesené zařikání nedokázaly vzdorovat zrádnému tlaku, podléhal krušnému mámení. Jeho oči ztrácely lesk a z koutku úst mu skápla slina. Zaznamenal dávno ztracenou touhu.

Zkoprněla i Bélit. Zaplavil ji rej zmatených myšlenek a nedokázala se krátce srovnat sama se sebou, probral ji až cizí podmět.

N'yaga se pohnul a s nepřítomným výrazem ve tváři vykročil kupředu.

„U Derkety, zastav!“ drapla ho za rameno, setřásl ji. Netečně, jako by nevnímal její přítomnost, pokračoval v chůzi. Skelné oči a trhavé pohyby, podlehl uhranutí.

„U Ishtar!“ vyzvala Shemitka oblíbenou bohyni, nestřetli mocného mága? Současně si vybavila často omílané zkazky. Démonky k sobě občas magickým zpěvem vábí námořníky a poté je zamordují. Pravda, stařec před upadnutím do transu nazval pěvkyni nymfou, na přesném názvu ale nezáleželo. Podstatné bylo, co se dělo.

Koutkem oka zachytila pohyb u člunu. Dvoučlenná hlídla opustila svěšené stanoviště a vypravila se topornou chůzí po pobřeží. Tvářili se stejně tupě jako N'yaga.

Rozhořčeně sejala pěsti. Přece nepřijde o celou posádku! Vzápětí zrozpačitěla. Až se zpožděním si uvědomila, že na ni libozvučné tóny nemají výrazný vliv; nepřitahovaly ji jako ostatní. Co za tím vězí? Je žena, nelákaly tedy k sobě nymfy pouze muže?

Tiše zaklela a sevřela dlaň v pěst, k vlastnímu úžasu zaznamenala na kůži sálavé teplo. Svíraný náhrdelník slabě vibroval. Nepatrně jí zabrnělo zápěstí a vem se šířil po celém těle, užasla. Nechrání ji sebraný talisman? Možná šílenec mluvil pravdu, když se holedbal, že ho amulet spasí.

Odhalení však neřešilo potíže. Musí ihned jednat, přívěšek chránil před uhranutím pouze ji a ostatní uvízli v nebezpečí. Coby žena činu se rozběhla. Nepřipustí, aby její muži skončili v drápech nestvůr, či o co vlastně běží. Současně pochopila, kam se po ránu odebrali námořníci z opuštěného korábu. Také je zmámil zpěv.

Hnala se po pláži a brodila se pískem, předběhla kymácejícího se N'yagu. Nesnažila se ho probrat z otupění ani zastavit, vedla ji intuice. Nejdůležitějšího činitele představoval pěvec. Pouze jeho smrt přeruší vyvolanou hypnózu, zhoubu bylo nutno zničit u kořene.

Překonala pláž a sípavě dýchala, skákala z balvanu na balvan. Zpěv zesílil, připadlo jí, že náhrdelník v její dlani taje coby kostka tajícího sněhu. Nevyprchá do lastur vložené kouzlo dřív, než splní svůj úkol? Stát se mohlo cokoli, na váhání nezbyval čas. Dokud vydrží, bude bojovat.

Dosáhla vrcholu svahu a nabídl se jí pohled na vedlejší pláž; uviděla piráty. Muži se povalovali u očouzeného kamene v přítomnosti ladných žen. Leželi pod jejich vilnými těly a jejich tváře zdobily blažené výrazy, přesto Bélit ztuhla. Vnadné děvky s nimi nekopulovaly, jak by se dalo předpokládat, ale zarývaly jim do kůže na krcích zašpičatělé zuby. Po několika bradách stékala krev, žínky vysávaly z bojovníků životodárnou tekutinu.

Shemitka sevřela tesák. Cože se chlapi nebrání?

Do uší ji znovu udeřil svůdný popěvek. Zaznamenala omamné vábení a cosi uvnitř hlavy jí radilo, ať se přidá k zúčastněným. Ponoukalo ji to k poslušnosti. Jako by i ona měla skončit v dívčím objetí.

V pudu sebezáchovy sevřela talisman a vyklouzla z mlžného oparu, jenž ji začal obklopovat. Našla prapůvodce zmaru. Kousek opodál stála nádherná děva. Bílá kůže, ke kolenům splývaly dlouhé vlasy, kráska vzhlížela k obloze a zpívala.

Ovládla ji zlost a nenávist; Bélit opustila úkryt. Vyrasila ze svahu. Nepřemýšlela nad tím, že ji démonky zpozorují, chtěla zabít. Hlavně rychle! Jestli si nepospíší, vyprchá z přátel život.

Řítla se dolů a nymfa zvýšila hlas, tón působil coby úder do hlavy. Náraz, jako by Bélit zasáhli do tváře pěstí, v dlani zaprskal náhrdelník. Shemitka se zamotala a málem poklesla, jen s vypětím sil udržela rovnováhu. Zaklela. Přece nezkłame právě teď!

Jako by se snažila prokouknout hustou mlhu, rozhlédla se. Potěšilo ji jedno: zbylé děvky se zajímaly pouze o její muže a nevěnovaly jí pozornost. Výborně! Kdyby krasavice spojily hlasy, srazily by ji obratem na kolena; proti celému komandu by jí nepomohl ani kouzelný amulet.

Drtila v pěsti mušle a pokračovala v běhu, měla pocit, že jí nohy obtáčí hadi. Vítr ji zkusil odfouknout stranou a vlny zuřivě burácely, namáhané svaly úpěly námahou. Vnímala sílící otupění, zlost však přebila únavu. Dychtila po pomstě a bohatství, nezemře v zubech zákeřné vampírky.

Démonky setrvávající u ležících mužů k ní tázavě pozvedly hlavy; tvářily se, jako by je udivilo, že mezi nimi pobíhá živá bytost. Nevšimla si jich, vyrazila na zteč.

V očích pěvkyně se zjevil náznak bázně, přesto nymfa navzdory obavám zůstala stát. Jako by ji zpěv poutal na určené místo, pohnula pouze hlavou.

Bélit tala. Ocel rozsekla krk a otevřela tepnu, do vzduchu vystříkl gejzír namodralé krve. Z ženinych úst vyšlo zachroptění a zpěv ustal.

„Do boje, vlci!“ zvolala Shemitka a rázně přiskočila k dívce, jež se zvedla z Gorty a pootevřela ústa. Nedovolila ji vynést jedinou hlásku. Prudkým švihem proměnila její obličej v krvavou šmouhu.

Vzápětí nastala jatka. Korzáři s jejím zvoláním procitli z otupění a s odporem ze sebe strhávali pijící krásky, nemilosrdně je pobíjeli.

Piráti házeli pobíjené nymfy do moře a jejich mrtvá těla se stávala soustem dravých ryb i krabů. Bélit a její muži však netušili, že jedna ze svržených démonek utržila pouze těžké poranění. S vypětím sil vyklouzla podmořským predátorům a na pokraji smrti se dostala do bezpečí. Dost dlouho jí trvalo, než si vylízala rány, rozhodla se pomstít. Její plán byl prostý. Než usmrtí Bélit, zabije nejdřív její společníky; zcela ji zlomí. Za první obět vybrala do bronzova opáleného válečníka. Přilákala ho k sobě pod rouškou tmy, a protože neznal, čím se pirátka provinila, schválně mu šeptala dávné události. Bavila se.

*

Nezkrotný pud sebezáchovy, jenž kromě dravých zvířat vlastní jenom malý počet lidí, vyvolal odpor. Conan sebou trhl. Sice v prvním popudu pořádně netušil, kde je a jak se tam dostal, instinkty ho však ponoukaly k boji. Se jménem Croma na rtech se vzepřel a pokusil se vyprostit ze zajetí.

Přestože ho cosi natěsno obepínalo, obklopovala ho voda, plicím scházel kyslík a tma mu bránila v rozhledu, vytrhl uvězněnou paži. Cosi nahmátl. Zažhnulo mu v prstech, jako by hluboko pod hladinou sáhl do rozžhavené kovářské výhně. Navzdory bolesti sevřel v dlani jakýsi předmět. Škubl jím a výtvar praskl.

Zápěstí mu zkusily spoutat drobné prsty, nesevřely ho. Dokázal v boji strhnout na zem i býka, vytrhl se a bodl. Zasadil ránu, která by pronikla i tvrdou sloní kůží. Neznal slitování.

Voda zaviřila, a pokud je něco takového vůbec možné, obalila ho proudem hrůzy. Záchvěv ho však nevyděsil, naopak se proměnil v radostný balzám. Bolest náležela jiným. Povzbuzen úspěchem, udeřil znovu a ještě jednou, rval se jako pravý Cimereňan. Žádný horal neprodá svůj život lacino.

Lupnutí, sevření povolilo.

Jediným máchnutím ze sebe strhl slizkou hmotu a odmrštil ji, kopl nohama. Přestože netušil, kde je nahoře a kde dole, plaval tam, kde bylo nejsvětleji. Mohutná tempa, z bolesti v hrudníku se mu zatočila hlava. Sílicí tíseň ho nutila polknout vodu.

Zachvátily ho výjevy. Vynořila se před ním oživlá mrtvola, již spálil na prach, sněhem uháněla ladná žínka a vháněla ho do mrazivé náruče svých děsivých bratrů. Ze tmy se šinul strašlivý pavouk. Hrnuly se naň staré vzpomínky, jako by dohasínal, s vypětím sil dosáhl hladiny. Vynořil se na vzduch a zalapal po dechu, plácal sebou, jako by se učil plavat.

Teprve po chvíli, sotva odvrátil záchvěv zvracení, pozvedl paži. Stále v ní svíral předmět, jímž se bránil a při plavbě ho neupustil.

V měsíčním světle se zjevil pahýl utrženého korálu, spočíval na něm kus napíchnutého srdce. Conan s odporem úlomek odhodil. Nemínil svírat podobné svinstvo, co z toho, že přišel o zbraň. Jestliže prve spatřil pravdu, korál už nevyužije. Právě usmrtil poslední démonku ze vzdáleného pobřeží.

Učinil tempo a zafrkal, opodál čněl atolový ostrůvek. Pevnina ho nezajímala, spatřil Tygřici. Zamířil k ní a vyškřábal se na palubu, posádka stále spala. Černoši vězeli v říši snů a spokojeně oddychovali, z kožešiny se nadzvedla pouze Bélit. Vstala a přešla k němu, udiveně mu přejela prsty po mokré pokožce.

„Ty ses koupal, drahý?“

Přikývl, objal ji a vášnivě políbil. Její rty chutnaly po jahodách.

„Miluji tě,“ zavrnil, „kolik máš nepřátel?“

„Mnoho,“ zašeptala, jeho dotaz ji zaskočil. „Celou Stygii, plno divochů z Černých království, Argosany a Kushity, proč se vyptáváš?“

„Myslím, že jsme na tom stejně,“ připomenul si v duchu pár dobrodružství, jež prožil před jejich setkáním, a znovu ji k sobě přitiskl. Život je krásný. I kdyby proti nim stálo na tisíce bojovníků či démonů, roznesou je na kopytech; mají jeden druhého. Vášnivě ji políbil.

ZROZENÍ BOHYNĚ

Byla štíhlá a přeci formována jako bohyně. Pružná, ale plná ženských pŕvabů. Jediným jejím oděvem byl široký pás z rudého hedvábí.

(R. E. Howard – Královna Černého pobřeží)

I. ZROZENÍ Z VLN

Ve vzniklém průvanu zablikal plamen svíčky a vrhl matoucí stín na barevné kachličky na stěnách. Kupec Berchan neklidně poposedl. Právě se chystal zalehnout a jít spát, když ho upoutal zvláštní zvuk. V domě cosi zařinčelo. Náraz připomínal upuštěný pohár či jídelní ták, mohlo ale jít i o něco úplně jiného.

Obchodník napjal uši a čekal, co bude následovat; zvuk odumřel stejně rychle, jako se rozlehl. Stavení se ponořilo do těžkého, vše zahalujícího ticha, jaké nastávalo pokaždé, když se pán domu odebral do ložnice; nikdo ho nesměl rušit.

Plamen svíčky se znovu zachvěl, jak se do něho opřel vítr. Berchan zašátral nohama po měkkých papučích a přes panující teplo se rozhodl zavřít na noc okno. Toho, kdo vyvolal předchozí rámus, potrestá až ráno.

Do škrpálů nevklouzl. Znenadání vrzly dveře a pootevřely se.

Kupec rozhorleně otevřel ústa. Každý z poskoků moc dobře ví, že ho může rušit jen ve velmi naléhavém případě a ještě musí nejprve zaklepat a počkat na jeho vyzvání, chystal se dotýčného seřvat.

Sotva však vzniklou škvírou dopadl na podlahu temný stín, uvízla mu slova v hrdle. Šestým smyslem vycítil, že něco není v pořádku. Ačkoliv dům hlídaly stráže, které nesměly do obydlí vpustit nikoho cizího, reflexivně hrábl pod polštář, kde skrýval jednu z dýk. Znal několik lidí, kteří by s radostí přivítali jeho smrt a klidně by si najali vraha, jeho obchody občas nebyly zrovna čisté.

Sotva sevřel rukojeť zbraně, proklouzla dveřmi cizí postava, pod chodidly jí zavržala dřevěná podlaha. Než se nadál, přistoupila k jeho lůžku. Navzdory bázni Berchan nevyskočil a nezaujal bojový postoj, ztuhl v půli pohybu. Předpokládal příchod muže, místo toho se u nohou jeho postele zjevila žena. Vysoká kráska, s okolní tmou splývaly havraní černé vlasy. Od ramen ke kolenům ji zakrýval rozevlátý volný plášť, který u krku spínala zlatá přezka. Jakmile na něj upřela pronikavé oči, zamrazilo ho.

„Poznáváš mě?“ špitla, vzmohl se pouze na přikývnutí. Tuto tvář si nemohl jaktěživ splést. S kráskou sice obchodoval pouze jednou, od onoho dne ale trnul, že někdo odhalí starý prohrěšek. Pravda, žena tehdy nebyla zdaleka tak známá jako dnes, i tak by ho ale stálo hlavu, kdyby se provalilo, že od ní koupil zboží.

V celé své kráse před ním stanula Královna Černého pobřeží Bělít! Lítý predátor, jenž se nezastavil před ničím, kolovaly o ní děsivé legendy. Potápěla lodě a vraždila z pouhého potěšení, tancovala na mrtvolách nepřátel. Vzáývala děsivé bohy divochů z jihu a prováděla krvavé rituály, neznala slitování.

Konečně se šokované tělo vzmohlo na reakci, škulbl sebou. Přišla ho divoška zabít?! Probudila se v něm touha po životě, snadno nevzdá.

Bleskově pozvedl dýku a pokusil se vymrštit na nohy, dál se ale nedostal. Aniž si všiml, že se k němu přiblížil někdo další, sevřela jeho zápěstí obrovitá pěst. Do kůže se mu zaryly prsty a on upustil zbraň. Mocná síla ho zatlačila zpátky do polštáře.

„Tohle nebudeš potřebovat,“ pustil ho obrovitý válečník a sebral nůž. Černé vlasy, v matném blikotání svíčky se daly rozpoznat modré oči. Široká hrud' a plno svalů. Berchan polkl. Přestože dotýčného uviděl poprvé, nepochyboval o jeho původu. Věděl, že si obávaná pirátka našla druhu, jenž si vedl v bojích děsivěji jak ona, dle zkazek prý lemtal krev podřezávaných nepřátel. Zjevil se nad ním obávaný Amra.

Obchodníka zalil ledový pot, v duchu zanađával sám sobě. Nechal se uhranout Bělít a vůbec si nevšiml, kdy zabiják vstoupil do místnosti. To však nebylo vše, dvojici doprovázelo několik černých válečníků. Dva vysocí hrdlořezové s kyji a vetchý stařec, kmeta si vybavil. Černocho následoval pirátku i při prvním setkání, stejně jako tehdy se opíral o dlouhou hůl.

„Poznal jsi mě,“ pronesla spokojeně Bélit, a jako by představovala paní domu, přešla k nočnímu stolu a přičichla si ke karafě s vínem.

„U Ishtar,“ povytáhla obdivně obočí, „voní to dobře.“

Vzápětí, jako by znal její chuť, stanul Amra vedle ní a naplnil jí číši, sám si zhluboka loki přímo z nádoby. Zazubil se a předal karafu zbylým společníkům. Přestože se zdánlivě věnoval pouze ochutnávce, cítil Berchan, že ho válečník ani na moment nespustil z dohledu; stačí se špatně pohnout či zkusit vyvolat poplach a barbar mu přiloží ke krku vlastní nůž.

„Slyšela jsem,“ cucala si vína i Bélit, „že ses přidal k mým nepřítelům. Obchodníci přepravující po moři zboží uzavřeli proti mně úmluvu, přidaly se k nim i suchozemské krysy. Patříš mezi ně.“

Odmělala se a Berchanovi od hlavy k zadku přejel po páteři ledový pařát. Na krku ucítil náznak smyčky a v děsivých představách mu lámali kosti v kole, stahovali z něho kůži. Už nepochyboval, že ho piráti přišli zabít. Mstili se všem, kdo se jim postavil na odpor.

„Nepřátele tvrdě trestám,“ navázala nenuceně, „slyšel jsi o Aframovi?“

Podvědomě přikývl, kdo by neslyšel o nedávném šlechticově skonu. Neznámí černoši prý do jeho paláce doručili zdobený sarkofág, z nějž po otevření vyskočil strašlivý umrlec. Mumie zahubila všechny, kteří sídlo zavčasu neopustili, jediné štěstí bylo, že bestie společně s rakví skončila v plamenech a uhořela. Nikdo totiž nevěděl, co by se dělo, kdyby vyklouzla ze sídla a šířila zkázu dál.

Zatrnulo mu. Neměl důvod nevěřit, že za Aframovým koncem stála Bélit, o to hůř pro něj. Jen bohové vědí, kolik podobných rakví dokážou ze vzdálených džunglí přinést její divoši, další důkaz toho, že se daleko na jihu zabývali černou magií. To už jsou možná lepší i zrádní Stygijci se svými děsivými kouzly.

Bázlivě zatěkal pohledem k černým válečníkům. K jeho úlevě žádný sarkofág nepřitáhli, přesto si nevýskal. Mlčky ho pozorovali a Amra si významně pohrával s jeho dýkou; tvářil se, jako by se nemohl dočkat, až mu na pokyn společnice podrží hrdlo.

Berchan by nejradši uprchl, nebylo však kam. Piráti připomínali krvelačné šelmy, z jejich spárů nevyklouzne. V duchu zaklel, napadlo ho, jakým zázrakem pronikli až k němu. Zamordovali strážce? Nejspíš ano; nepatřilo předchozí břinknutí ozvěně litého střetu? Kdo ví, kolik bukanýrů v domě vlastně pobývá, třeba obklíčili celé okolí.

„Povíš mi něco na svou obhajobu?“ otázala se Bélit, zdálo se, že nad ním hodlá vynést ortel smrti.

„Mitra je mi svědkem,“ našel v návalu hrůzy hlas, „nemohl jsem postupovat jinak. Kdybych jim nepřislíbil pomoc, že tě pomůžu dopadnout, upadl bych v podezření. Přestože se s mnohými z nich nesnáším a s radostí bychom si vzájemně vrazili kudlu do zad,“ snažil se ospravedlnit vlastní počínání, „vypadal bych mezi nimi nedůvěryhodně. Všichni do jednoho jsme stvrdili, ať už smýšlíme jakkoliv, že jsme proti tobě. Úmluva však nevyjadřuje, co si myslíme.“

„Lži!“ ucedila opovržlivě a významně si ho přeměřila, z tónu zazněl chlad: „Povídá, se, že máš dobrou paměť, dokaž to. Kdysi jsem se tě kromě obchodu na něco ptala.“

Rázem si vybavil tehdejší rozhovor, dávná slova mu stále vězela v podvědomí.

„Lod,“ špitl ustrašeně, „ptala ses na koráb, co má na přídi ze dřeva vyřezaného ptáka se dvěma hlavami.“

Přikývla a zachmuřila se.

*

Hledali ráj. Z donucení opustili rodný Shem a pluli k jihu, lemovali pobřeží Černých království. Přáli si najít nový domov. Posádku tvořilo pouze pár námořníků a rodiny s dětmi, samí vydědenci.

Vzdálili se daleko od obchodních stezek, přesto v nenavštěvovaných končinách potkali loď se symbolem dvouhlavého ptáka na přídi. Galéra se zcela neočekávaně vynořila zpoza malého ostrůvku; jak se ukázalo, údiv ze setkání zavládl na obou lodích. Na obou palubách nastal pohyb, muži se šikovali k boji. Uklidnění přišlo až ve chvíli, kdy na stěžních zatřepaly vlajky. Oni nesli znak Shemu a ti druzí erb Zingary; protože se jednalo o spřátelené říše, nastalo uklidnění.

Mezi námořníky obou lodí se rozproudila živá gestikulace, nakonec se přiblížili k zingarskému korábu na dosah. Část posádky s tím sice nesouhlasila, leč zůstala v menšině, lodě se houpaly na vlnách vzdáleny od sebe na délku vesel.

Mezi kapitány prolétávala zdvořilostní slova a muži si vysvětlovali, kdo odkud pluje a kam. K proměně došlo nečekaně, za vyvýšeným hrazením zingarské lodi se zčista jasna vztyčila řada lukostřelců a jejich palubu skropily šípy.

Kapitán se zřítíl s prostřeleným krkem a k nebi vylétly výkřiky bolesti, cizí válečníci vypustili novou salvu. Další krev, nastal neskonale zmatek. Sice se našlo pár jedinců, kteří udíleli rozkazy a postavili se k obraně, nikdo je však neposlouchal. Jedna část hledala úkryt a jiní hořekovali nad ztrátou bližních, loď se stala se ztrátou kormidelníka nepoužitelnou. Zatočila se ve vlnách.

Z nepřátelské galéry zazněl vítězný povyk a koráby k sobě přirazily, nastal masakr. Povyk a svištění oceli, střikající krev. Podřezávání muži, znásilňované ženy a trpící děti, nikdo z přepadené lodi neměl šanci na záchranu. Útočníci znali své řemeslo dokonale, nikoho nešetřili.

*

„Loď s dvouhlavým ptákem tudy proplula před pár dny,“ chytil se Berchan stébly, třeba nebude tak zle, jak se zdálo. Pokud jde Bělít jenom o galéru a on uspokojí její zájem, možná ho nechají naživu. „Byla to Volavka.“

„Pokračuj,“ kývla nevzrušeně Bělít, jako by neslyšela nic nového.

„Krátko zastavili na pobřeží,“ udával, aniž ho trápilo, že vráží posádce kudlu do zad, „mluvil jsem s kapitánem. Vylodil se na pevninu a zavítal ke mně, uskutečnili jsme drobný obchod. Poté zamířil k severu. Hodlal tam prodat pár předmětů, dostal ode mne tip. Poblíž Asgalunu žije obchodník Tejrin, směřoval k němu.“

„Tejrin?“ protáhla Bělít mrazivě tvář a naklonila se ke kupci. „Velí Volavce pořád Irazin? Kolik lidí se nachází na palubě?“

„Volavku vlastní stále Irazin,“ vychrlil ze sebe ochotně obchodník, v obavě o vlastní život se snažil zavděčit nezvaným návštěvníkům jakýmkoli způsobem. Moc dobře totiž věděl, že ho spasil pouze jejich shovívavost, na strážce už spoléhat nemohl; bukanýři zřejmě vyčistili terén.

„Galéra čítá zhruba stočlennou posádku, samí zkušení válečníci. Nerad bych s nimi zkřížil zbraň,“ dodal podlézavě, vida pirátčin zlověstný pohled, „vy si s nimi poradíte. Kolují o vás legendy a neznáte bázeň, jste nepřemožitelní.“

„Co mi ještě povíš?“ nezajímaly ji lichotky.

„Irazin je nebezpečný,“ pokračoval, „skrývá se v něm divokost horského medvěda, připomíná dravou šelmu, již není radno dráždit.“

Polkl a pohlédl na Amru, oba muži si byli svým způsobem podobní. Pouhým vzezřením naháněli strach, ani s jedním by se neodvážil utkat v boji. Rozsekali by ho na kusy.

„Tipoval bych, že pochází ze Zingary,“ začal se motat do vlastního vysvětlování, „je ale dost dobře možné, že jeden z jeho předků pocházel odjinud. Netuším, jestli otec či matka, zůstaly mu jejich rysy. Pikt, horal z Vanaheimu, Bossoniánec, i posádka se skládala z různých národů. Zingařané, Kushité, Argosané i další, rozličná směsice.“

„Nezajímá mě, jak vypadá,“ přerušila ho, „pod jakou pluli vlajkou?“

„Modrý praporec se znakem lilie, možná erb nějakého šlechtice či dvořana ze severu. Na podrobnosti jsem se nevyptával. Irazin nevypadal, že mi bude odpovídat, někdy je lepší nevyzvídat. Uskutečnil jsem pouze obchod a předal mu pro Tejrina doporučení.“

„Jaké doporučení?“

„Do vosku otisknutou pečeť se zprávou,“ zajíkl se, až příliš pozdě si dovtípil, že tohle říkat nemusel. Strach s ním ale dělal divy a vykládal víc, než bylo zdravé; nemohl si pomoci. Na druhou stranu nemohl postupovat jinak, piráti ho mlčky pozorovali a jistě by rozpoznali náznak lži.

„Před kolika dny Volavka odplula?“ vstoupil do hovoru Amra.

„Dva, vlastně tři dny dozadu,“ opravil se, „mírně se zdrželi. Vyrázili těsně po poledni. Pokud se nepříhodilo nic mimořádného, dorazí zítra k cíli.“

„Máme ztrátu,“ zabručel Amra a Bělít přikývla, Berchan se ošil; ani za nic by nechtěl vězet v Irazinově kůži. Ti dva za ním vyrazí coby honící psi; neopustí jeho stopu a každým dnem stáhnou náskok. Jen bohové vědí, proč se tak silně zajímají právě o Volavku, když mořem křižovaly snadněji polapitelné a lépe zásobené koráby. Pirátka se ale na loď vyptávala už při předchozí návštěvě, jistě má k tomu pádný důvod.

Pátavě si ji přeměřil a spočinul pohledem na starém černochovi. Kmet se tvářil, jako by četl jeho skryté myšlenky. Nejde náhodou o mága, který určí, zda vyslýchaná oběť nelže? Může být rád, že neklamal a že ho zatím nepodřízli.

Tiko soptil, škubal pouty. Halekal na strážce, ať mu sundají provazy; hrozil, že jim podřeže krky a vyrvе střeva. Přinutí je sežrat vlastní srdce. Věznitelé však jeho poznámky velkoryse přehlíželi a pobaveně se jim smáli, upírali pozornost jiným směrem. Pod svahem, na němž se nacházeli, probíhal magický obřad. Za obět' si přemožitelé vybrali zajatou dívku, chystali se ji rituálně zabít.

„Nezachrání se,“ zahořekoval Suvara, „jsme ztraceni.“

„Sklapni!“ uzemnil ho tiše Yamba, „podařilo se mi povolit pouta. Nepotrvá dlouho a osvobodím se.“

„U Jabuly,“ rozjasnil Jaro tvář a v předtuše krvavé pomsty zaškubal pažemi, jako by se i on mínil vyrvat z provazů, „zpřelámeme těm parchantům žebra. Dáme jejich šamanovi nažrat mořské soli!“

„Limbu nespasíme. I když se zbavíme pout, neprobijeme se včas až k ní,“ nesdílel jeho nadšení Tiko a starostlivě pozoroval dlouhou pláž. Na skalnatém podloží kousek od šplíchajících vln stál vztyčený kůl a na něm visela drobná dívka. Jeho dcera, proto mohutný válečník tolik zuřil. Pomoci jí však stejně jako ostatní nedokázal.

K holčině směřoval šaman věznitelů. Byl pomalovaný po celém těle, ověšený kostmi a škeblemi, na hlavě měl nasazenou zvířecí masku, antilopí růžky, blánu z ryby a pár ptačích pírek. Ubíral se k obětované dívce zdánlivě celou věčnost. Učinil tři kroky dopředu a vzápětí dva zpátky, prováděl časté úklony do stran a hrbil hřbet před neviditelnými duchy. Magickým mumláním, jež k nim kvůli vzdálenosti, šumícím vlnám i burácejícím tamtamům nedolehlo, vzýval bohy vod, nebe i pevniny. Nijak nespěchal, věděl, kdo je pánem dění.

„Jak dlouho potrvá, než se vykroutíš?“ naklonil se k Yambovi starostlivě Gorta, jímaly ho obavy nejenom o Limbu. Báł se i o vlastní krk. Pokud se nezbatí svazujících provazů do skončení obřadu, zaměří strážci veškerou pozornost na ně a povede se jim zle. Garagové je zaručeně neušetřili bezdůvodně, mohli očekávat mnohem horší osud než vybraná dívka.

„Dělám, co můžu,“ odsekl Yamba a zaškubal sebou, na pažích mu naběhly spletnce svalů. Rozdíral si kůži do krve.

„U Jabuly, pospěš si!“ podpořil ho tiše i N'gora, nespouštěl zrak z pobřeží. Každý věděl, co k Limbě cítí. Poté, co skonali jeho rodiče, žil v Tikové chýši, chovali se k sobě s dívkou jako bratr a sestra. Nedal na ni dopustit.

Nepřátelský šaman učinil pár rychlých kroků vpřed, o poznání se přiblížil k uvězněné dívce. Zavířil pažemi.

Tiko vychrlil novou salvu urážek, strážci si ho nevšíмали. Podobně jako zbylí věznitelé se věnovali pouze dění na břehu; duněly tamtamy. Hřměly v podobě propukající bouře, nesly v sobě záchvěv mrazivých časů.

„Zradili nás bohové,“ zajíkl se Suvara a obrátil se vyčítavě na mlčky sedícího N'yagu, jako by ten zavinil jejich nezáviděníhodné postavení, „věštba lže! Vykládá se, že nás v nouzi spasí bůh vzešlý z vln, proč se neukázal?“

N'yaga neodpověděl, po tvářích mu tekly slzy velikosti hrachu. Nikdy se neměl dožít takového ponížení. Válečníci znepřáteleného kmene využili jejich neopatrnosti a porazili je téměř bez boje. Přiblížili se k nim pod rouškou noci v době oslav a našli město nechráněné, převážná část mužů i žen nebyla kvůli vypitému zkvašenému moku schopna odporu. Jaru, Yambu, Tika, N'goru i Garu, čili nejstatečnější muže, zabil protivník v podstatě bez boje, neboť se neudrželi na nohou, našlo se jen pár válečníků, kteří dokázali vzdorovat nájezdníkům. Soků však bylo příliš mnoho, a tak ochránci skončili v krvi, mezi nimi i náčelník. Roztržili mu lebku.

Tím odpor nadobro skončil a do jednoho padli do zajetí; N'yaga zalitoval, že nezemřel po velitelské boku. Skon v litém boji znamenal poctu a jeho šediny si to zasluhovaly, lpění na životě pro něho dávno ztratilo smysl. Dokonce by ho ani netrápilo, kdyby při přepadu padnul namísto některého z mladých válečníků, jeho čas vypršel. Pravidelně ho bolívaly staré kosti a neovládal své tělo tak dobře jako dřív; tím, že uvízł v zajetí, připadal si podveden. V duchu vyčítal bohům, že ušetřili vetchého kmeta, zatímco umíraly děti; neviděl jediný důvod, proč má žít dál. Jestli si Garagové přijdou vybrat další obět' dřív, než se Yamba vykroutí z pout, dobrovolně se přihlásí.

„Proč nás bohové nevarovali předem? Dělávají to,“ nařkl ho znovu Suvara, nevěnoval mu pozornost. Z válečníka mluvil strach. Jakmile by se vývoj obrátil, muž by ihned zapomněl na výčitky a stal se jeho nejlepším přítelem, soukmenovci měnivali názory velmi rychle.

Cizí šaman se opět o pár kroků přiblížil ke kůlu a Tikův jek zesílil.

„U žraločích zubů, kdy to bude?“ zajímal se znovu i trnouce N'gora. Na rozdíl od Tika nahlas nekvílel, jen sebou bezmocně škubal a na krku mu nabíhaly žíly.

„Brzy,“ trhal Yamba rameny a kousal si rty. Vytryskla mu z nich krev.

„Nikdo nám nepomůže, jsme ztraceni,“ zblekotal znovu Suvara.

Všechny do jednoho upoutalo Gortovo syknutí.

„U Jabuly, podívejte!“ hlesl. V jeho hlasu se skrývalo takové ohromení, že nenechalo nikoho chladným. Zajatí muži i ženy se obrátili směrem, kam vyjeveně zíral a zatajil se jim ohromením dech. Na vlnách, jimž doposud nevěnovali pozornost, plul kmen, na němž kdosi ležel. Postava s bledou kůží, jakou mívali lidé z dálného severu, kteří občas křižovali moře na obrovitých korábech. Kdo to může být?

„Věštba se plní,“ hlesl ohromeně do té doby pochybující Suvara, jako by se omlouval za předchozí malověrnost. „Vyslyšeli nás bohové, připlouvá jeden z nich.“

„Žena?“ povytáhl obočí Garo, jemuž neuniklo, kdo na kmenu leží. Zmlkl dokonce i vyřvávající Tiko, zachvátit jej posvátný úžas. Z vlastních zkušeností věděli, že proud donese dřevo ke skalnatému výběžku, na němž se zvedal kůl s uvázanou Limbou. Pokud se splní stará věštba, vyjde příchodzí bůh, nebo spíš bohyně, z vln v místě obřadu.

„Dostane se kmen k pláži včas?“ polkl N'gora.

„Musí,“ sykl Tiko a znovu se rozhostilo úplné ticho, napjatě sledovali kmen.

Upoutání nezvyklým klidem, strážci zavětrili. Netrvalo dlouho a zpozorovali na moři kmen. Pár povelů a zpráva o veřelci se nesla ze svahu, šířila se mezi seřazenými Garagy jako lavina. Od ucha k uchu letělo sdělení, že k výběžku připlouvá žena s bledou kůží, v řadách nepřátel se zahnízdil náznak znepokojení.

„Yambo, dělej!“ probral se jako první z netečnosti N'yaga. Už chápal, proč ho bohové ušetřili a nezemřel při přepadení. Zjevení neznámé žínky vyžadovalo jeho přítomnost. Odjakživa totiž platilo, že bohové lidem pouze mírně pomůžou, zbytek práce však nechávali výhradně na nich. Nesměli zbytečně váhat, svou volnost si musí zasloužit i za cenu ztráty životů.

„Pospěš si, zbav se pout!“ pobídl znovu naléhavě druha a shlédl na oceán, žena se pohnula. Obličej i ramena jí zakrývaly dlouhé černé vlasy, N'yaga polkl. Že by se opravdu plnila dávno věštba a přispěchala jim na pomoc neznámá bohyně? Těžko hádat, mohlo jít i o pouhou trosečnici. Na jejím pravém původu však v tento okamžik nezáleželo. Hlavní bylo, že její zjevení mohlo zvrátit miskou špatně nachýlených vah. Nepřítel znal jejich starou pověst a znejistěl, stařec natáhl krk. Zajímalo ho, jak se zachová šaman Garagů.

Kouzelník se nacházel kousek od kůlu s Limbou a nehýbal se, připomínal netečnou sochu. Jako by ho nenadálý jev vyvedl z rovnováhy, ustal v obřadu, přestože mu stačilo učinit pouze pár kroků a dívka skončila v jeho moci.

Notný kus za jeho zády se zavlínal dav sešikovaných protivníků a pár tamtamů ztratilo dosavadní rytmus; ztichly.

Zaznělo lupnutí. Yambova pouta povolila, mladík se nechtěně překulil. Naštěstí si ho žádný z vězňů nevnímal, do jednoho sledovali moře. Bojovník se nadzdvíhl.

„Zbav nás pout,“ sykl na Yambu N'yaga, náhle si připadal jako za starých časů, kdy vodil muže do bitev. Do žil se mu vlila nová míza. Nezemřou jako bezmocní vězni, budou bojovat.

*

Probrala se z otupění a otevřela oči, těsně pod nosem jí šplouchala voda. Modravý pás moře narušoval pruh zelené pevniny. Netušila, kde se nachází a jak se tam dostala, udivilo ji, proč pluje oceánem na vratkém kmeni. Ležela na něm břichem dolů a volně rozhozené končetiny jí omývala voda, do zad pralo slunce. Jak na ní visely nepatrné zbytky rozervané tuniky, pokrývala její holou kůži na ramenech, zadku i stehnech krusta soli; malovala na její tělo bílé obrazce. Nepatrně se pohnula, obávajíc se, že nedopatřením sklouzne z vratkého plavidla.

Přichytila se kmene a olízla si jazykem rozpraskané rty, pokusila si vybavit, co se přihodilo. Jako by trpěla ztrátou paměti, přicházely k ní vzpomínky velmi pomalu. Nejdřív se upamatovala na úprk z rodného Shemu. Následovala dlouhá plavba, při níž podobně jako ostatní ženy pomáhala vzhledem k nedostatku mužů na korábu coby plavčice; postupně se vynořovaly další zážitky. V ústí delty řeky Styx minuli gondolu ve tvaru hada, z níž na ně mávaly lepší děvy a předváděly vyzývavé pózy. Jejich lascivní výjevy je nezlákaly a bez zdržování pluli dál, úspěšně proklouzli kolem zlovolné Stygie. Aby nabrali pitnou vodu, zakotvili kratičce u břehů království Kush a dále pokračovali

k jihu, mĕjeli osady plné domorodců. Divoši na ně z pobřeží mávali a divoce bubnovali, radši se jim vyhýbali. Obávali se, že je černoši po přátelském přivítání napadnou se zbraněmi v ruku, nedůvěřovali jim.

Vzpomínky poposkočily, hrdlo se jí stáhlo zlostí. Nejspíš minulý den, ačkoliv jí připadlo, že od oné chvíle uplynula celá věčnost, natrefili na cizí lod. Na jejím stěžni vlál prapor se zingarskou vlajkou a na přídi se zvedala socha dvouhlavého ptáka. Cizí posádka, přestože se zprvu tvářila přátelsky, na ně zaútočila, neměli proti nim šanci. Umírali a padali coby hrušky, znovu spatřila otce. Přestože srazil pár protivníků, rozpoltili mu mečem lebku. Padl kousek od ní a ona málem propadla v žal, během několika dní ztratila oba rodiče. Tím však ztráty neskončily. Opodál klesl na palubu i mladší bratr, zasáhli ho kyjem do hlavy.

K činu ji vyburcovalo počínání útočníků. Sálal z nich zvrácený chtíč a hodlali se jí násilím zmocnit, jejich umaštěné dlaně v ní vyvolaly odpor. Vytrhla jednomu z nich dýku a bez skrupulí mu ji vrazila do břicha, dalšímu rozsekla ostřím tvář. Rázem se na ni vrhli jako dravá zvěř; před hromadným znásilněním ji zachránil útek. Přestože se ji snažili zadržet, vrhla se přes palubu. Skočila do vln a plavala pryč, zaslechla za zády zlostné výkřiky. Bažili po jejím mladém těle a nehodlali se jí vzdát, k honbě nakonec nedošlo. Kdosi, slyšela jeho povely až na moři, je seřval, že zajali dostatečně žen a nebudou si kvůli jedné čubce namáčet čumáky, ponechali ji svému osudu.

Až s odstupem zjistila, proč ji propustili. Věděli, že v boji s přírodou neobstojí. Ačkoli plavala ke břehu, strhl ji proud a vzdalovala se od pevniny. Marňe zápasila s mocným živlem a dostavila se slabost, pochopila, že utone. Ponořil se pod hladinu, polkne slanou vodu a její bezvládné tělo sežerou ryby. Tehdy naštěstí narazila na plovoucí kmen. Aniž tušila, kde se vzal, vynořil se kousíček od ní, z posledních sil se na něj vydrápala. Nechala se nést a krátce si odpočinula, následně ji nespasilo ani pádlování dlaněmi. Ke břehu se nepřiblížila. Proud ji sice vlekl na dohled od souše, pevná půda se pro ni však stala nedostupnou. Pouze sledovala táhnoucí se horizont, jenž se vysmíval jejímu neštěstí, se setměním ztratila vědomí.

Nyní se navrátila do světa živých, zachrčela. V břiše zakručelo a hrdlo trápila žízeň, zauvažovala, jak dlouho vydrží bez kapky pitné vody. Nepotrvá dlouho a vysuší ji slunce, zešílí žářem. Znejistěla. Nebylo by nakonec lepší, kdyby zemřela podobně jako její přátelé při lité řezbě? Neměla opouštět přepadenou lod!

Ještě nedomyslela a vyděsil ji vlastní názor. O čem to uvažovala? Jejich rod se nikdy nevzdával a sudičky jim vdechly do kolébky touhu po životě, dokud dýchá, nesmí se vzdát. Ba naopak – jestli dají bohové – postaví se nepřízni osudu a ztrestá všechny, kteří jim ublížili. Dopřeje nepřátelům strašlivou smrt.

Nejdříve ale potřebovala spasit sama sebe, ohromeně napjala uši. K vlastnímu úžasu zaslechla kromě šumění vody i vzdálené dunění, hukot ji zaujal. Nedoplula nedopatřením na konec světa a nezhltně ji nekonečný vodopád, o němž vyprávěli někteří lidé? Nedostala z žáru horečku?

Nadzdvihla se a rozhlédla. K jejímu ohromení se přímo před ní zvedal z moře ostrov; od něho se táhl do vody skalnatý výběžek. Aniž to tušila, měla pevninu na dosah, vzdálenost hravě přeplave.

Už už se chystala sklouznout z kmenu, když náhle strnula. Na stráni svažující se nad břehem se pohybovalo bezpočet černých bojovníků. Pár z nich bubnovalo; zarazilo ji, že si jich nevšimla hned. Omámila ji dlouhá plavba? Zřejmě ano, znepokojil ji i další průzkum pobřeží. Kousek od vody se tyčil zdobený kůl, na němž visela černá dívka. Nahá holka, držely ji u totému provazy. Vedle zajatkyne stál muž v masce, svým vzezřením připomínal výplod zmatených snů.

Polilo ji horko. Dravý proud ji očividně zatáhl do končin, kam se neměla nikdy dostat. Nejednou slyšela vyprávět, že obyvatelé Černých království vykonávají na zajatcích krvavé rituály, ani na okamžik nepochybovala, že běží o podobný obřad. Chlap v masce svíral v ruce tesák a přivázaná holčina představovala obět, moře ji zaneslo na popraviště.

Pokusila se vmáčknot do dřeva, aby unikla pozornosti ostrovanů, na schování bylo pozdě. Ačkoliv se nacházela slušnou vzdáleností od břehu, divoši odhalili její přítomnost. Hleděli k ní válečníci na stráni i kat a jeho k smrti vyděšená kořist, jejich zájem se přesunul od kůlu k vodní hladině.

Rázem se jí zrychlil tep, nepříjemným odhalením nebyl zdaleka konec. Voda nesla kmen do míst, kde se zvedal kůl se zajatkyní a pomalovaným chlapem. Aniž mohla cokoliv podniknout, nezadržitelně se blížila k písčitému břehu.

Zaklela a v rozporu s předchozím přáním si přála minout pevninu, ponořila paže do vody a pádlovala. Neuspěla. Přestože se kmen mírně stočil, nevzdálila se od břehu. Zůstala trčet na místě, pouze třepila zbytky sil.

Sevřela rty, co si počne? Jestli se na ni divoši vrhnou, neunikne jim. Stačí, aby nasedli do kanoí vytažených na břeh a vypluli směrem k ní.

Dobrovolně se ale v žádném případě nevzdá! Minulý den po vysoukání se na kmen zabodla do dřeva dýku, již při střetu vyrvala jednomu z nepřátel a bránila s ní svou čest, spěšně nahmátla rukojet. Jako by na tom závisel její život, mocně s ní trhla ve snaze ji vyprostit.

Dostavila se zrada. Ačkoliv vyškubla zbraň, dosud klidně plovoucí kmen se pootočil. Nechtěně ho vychýlila z rovnováhy.

Sjela z něj a zaslechla trhnutí, zbytek oděvu se zachytil za suku. Nechala ho svému osudu, hlavně nesmí upustit dýku. Klesla pod hladinu a obklopil ji rej bublin, podvědomě se obrátila. Volnou paží zkusila zachytit kmen, proklouzl jí mezi prsty. Kopla nohama a k vlastnímu úžasu došlápla chodidly na dno, spěšně se postavila. Přestože voda olizovala břeh pořádnou řádku kroků od ní, nacházela se na mělčině.

Shrábla si z čela spleené vlasy, voda jí sahala k prsům. K její úlevě se žádný z černochů nepohnul; sklouznutí z kmene mezi nimi nevyvolalo náznak pozdvižení. V podobě soch setrvali na svých místech a pozorovali ji, jedinou změnu zpozorovala vzadu za jejich sešikovanými řadami.

Zpozorněla. Na vrcholku svahu se v řadě táhly do země zabodané kůly s přivázanými černochy. Kdosi se mezi nimi přemistoval. Pobíhal mezi tyčemi a působil dojmem, že za zády vězňatelů rozvažuje soukmenovcům pouta, mezi svázanými se vyskytovaly i ženy a děti. Odhalené ji zaujalo. Neběží o zajatce, jejichž družka trčela u kůlu na pobřeží? Vypadalo to tak, otázkou bylo, zda jí to pomůže.

Na obloze zaskřehotal racek, zaměřila se na chlapa v masce. Zřejmě řídil celou ceremonii. Pouze on stál u svázané dívky, zatímco ostatní si udržovali značný odstup. Teprve se zpožděním si uvědomila, že divoši shlížíjí k obětišti z výše. Stráž vytvářela přírodní tribunu, připadala si jak v obrovitém cirku či aréně. Účast jí však byla proti mysli, ocitla se na domnělém pódiu.

Chlap v masce se pohnul. Přiložil si dlaně k ústům a zařval na ni. Přestože před chvílí ustalo bubnování, jeho slova pohltilo šumění vln; smysl nepostřehla. Možná je to dobře, kdo ví, jestli by mu porozuměla. Svěho času u nich doma sice sloužilo pár černých otroků, jejichž řeč se přes odpor vychovatelů jako malá tajně naučila, neboť ji bavilo žvatlat cizím jazykem, mohlo ale jít o naprosto jiný národ.

Muž opětovně zašermoval pažemi, a když se z její strany nedočkal odezvy, obrátil se k soukmenovcům. Vynesl povel a mezi přihlížejícími nastal rozruch; pár jedinců seběhlo dolů na pláž. Zastavili u kanoí a zaváhali, vypadalo to, jako by se mluvčího mlčky dotazovali, zda mají skutečně vyplout na moře.

Chlap se k ní obrátil a mimicky ji vyzýval, ať k němu dojde, sic k ní vyše své bojovníky. Rozhodla se uposlechnout. Kmen plul opodál a stejně neměla šanci na něm uniknout; radši na pláž zavítá dobrovolně, než se nechá přivléci násilím.

Pomůže jí to však? V duchu zaklela. Neznala domorodé zvyky a netušila, jak se k ní divoši zachovají. Přijmou ji s ovacemi, nebo skončí u kůlu? Mohlo by se i stát, že ji sežerou. Černoši se prý občas pojídali i mezi sebou, nenarazila na kanibaly?

Sevřela dýku. Hledajíc v ní ztracenou sebedůvěru, vykročila ke břehu.

Černoši u kanoí zůstali stát; letmo mrkla nahoru na stráž. Za zády přihlížejících, kteří se nezajímali o dění za sebou, se zřejmě šikovali bývalí zajatci. Třeba jí, zadoufala, jejich osvobození přinese užitek. Pokud by se divoši začali řezat mezi sebou, ztratili by o ni prvotní zájem; vytěžila by z jejich rozkolu.

Má si to ale – zaváhala – přát? Třeba ti dobří právě vykonávali obět.

Zachvácená rozporuplnými pocity, vynořovala se z vody a její nahé tělo ovíval vítr, dostavila se nová nejistota. Nebyla zvyklá chodit na veřejnosti bez kousku oděvu; zalitovala, že přišla i o nepatrný zbytek tuniky, jenž jí zůstal po útěku z přepadené lodi.

Zesílila v ní obava, že její nahé tělo vyvolá v divoších nestoudný chtíč, v případě bělochů by se tak zaručeně stalo. Spasit ji mohla pouze skutečnost, že se převážná většina domorodců pohybovala bez ošacení a tradovalo se, že je pro ně nahota naprosto přirozená. Na rozdíl od civilizovaných národů ji nepovažovali za nic pohoršujícího a chodili bez oděvu zcela běžně; dokonce se doslechla, že svým nezvyklým chováním párkrát vyvolali slušný rozruch. Stačilo, že se nazí zjeví v ulicích většího sídla a vzbudili pohoršení, obyvatelé měst nebyli na podobné vystupování zvyklí.

Dosáhla téměř břehu a zastavila, pečlivěji si přeměřila neznámého. Setkat se s ním za jiných okolností, zkusila by ho vyzpovídat, vypadal zajímavě. Na pomalovaném těle mu visely kosti a škeble zavěšené na šňůrkách, z masky zakrývající hlavu vystupovaly růžky a ptačí pířka; tvář obepínala olýsalá blána. Jelikož se dotyčný škraboškou odlišoval od ostatních černochů, usoudila, že jde o kohosi významného, možná samotného náčelníka, případně šamana. Jen jim podobní měli zřejmě čest obětovat nebohé zajatce.

V současné chvíli jí však muž naháněl obavy; stačilo pouhých pár slov, aby zjistila, že není na ostrově vítána.

„Ty nejsi bohyně,“ zazněl ze zpoza škrabošky tlumený hlas, v němž se třela nenávist se znechucením, „jsi obyčejná fena.“

Přestože ji potěšilo, že mu rozumí, vyděsil ji jeho tón. Zároveň nechápala význam jeho prohlášení. Zmínka o bohyni jí připadla scestná, zalitovala, že neumí číst cizí myšlenky. Muž ji možná považoval za něco jiného, než čím je.

Divoch se na rozdíl od ní, což netušila, v duchu zaradoval. Jako šaman poznal, že v její tělesné schránce nespočívá špetka nadpřirozena, rozhodl se z toho těžit. Jestliže dávná věštba předpovídala, že poraženým Subuům přispěchá na pomoc v poslední chvíli bůh či bohyně, a on ji zabije v přímém střetu, stane se slavným. Získá si uznání i úctu dalších kmenů a nikdo se ho neodváží dráždit, nepotrvá dlouho a promění se ve svrchovaného vládce celé oblasti. Zamorduje ji a nikdo další se nedozví, že ve skutečnosti usmrtil obyčejnou ženu.

Zafuněl a zpoza masky zaznělo hvízdnutí, zaznamenala strach. Z jeho očí, jimiž na ni hleděl skrze malé průzory, číselá smrt. Zachvátila ji nevolnost. Tlak v žaludku, malátnost ve svazech a šálivé otupění; připadlo jí, že se nepohne z místa a klesne do vln.

Vyplašeně polkla, matně si vybavila starý zážitek. Kdysi k nim na usedlost zavítal mág a ty, kteří projevíli zájem, zhypnotizoval. Došlo jí, že se nyní cítí podobně jako tenkrát. Také se stávala bezbrannou loutkou v cizích rukách.

Ještě než nadobro podlehla otupění, vybavila si, že je kouzelník letmo naučil primitivní obraně před omámením. Upnula se myslí jinam. V duchu si předříkávala krátké kouzlo, jež připomínalo dětskou říkanku.

Navzdory snaze o odpor jí hlavou zaviřila zmatečná směs, vůbec netušila, jak dlouho proti sobě stáli. Znenadání se pohnul. Vyrázil kupředu a vběhl do vody, namířil na její hrud'obřadní dýku.

Jako by nesetrvávala ve své kůži, trhaně se pohnula. Zdánlivě pomalu se zhoupla, jeho čepel ji k vlastnímu ohromení minula. Tak, jak ji to naučil otec, sama reflexivně bodla.

Hrot zajel mezi žebra. Vzápětí vyrvala dýku a mírně se zakymácela. Udržela rovnováhu a stále podléhající částečnému omámení, pomalinku se ohlédla. Připadlo jí, že nebojovala ona, ale kdosi jiný.

Přesto vyhrála. Šaman se zastavil a přitiskl k hrudi ruce, po prstech mu stékala vlastní krev. Poklekl na kolena a hleděl k vzdálenému obzoru, nohy mu do půli stehen omývala slaná voda. Così šeptal v neznámém jazyce.

Možná se modlil nebo ji proklínal, víc se o něj nezajímala. Věděla, že útočník umírá. Zvítězila díky otcovu výcviku, přestože při něm tátu mnohokrát proklínala. Nijak ji nešetřil a až s odstupem naplno ocenila jeho drsný postoj.

Trhla sebou, když se šaman se šplouchnutím skácel do vody. Jako by z ní teprve s jeho skolem sklouzla malátnost, mírně se oklepala. Setřásala ze sebe neviditelnou krustu, jež dočasně obalila její tělo, a pohlédla stranou. Černoši i nadále zůstávali na svých místech a připomínali netečné sochy; znejistěla. Že by nové kouzlo? Kde se vzalo?

„Jsi pravá bohyně,“ vytrhla ji z ohromení spoutaná dívka a obdivně k ní hleděla, „zachraň nás! Zahrneme tě dary, budeme tě uctívat.“

„U Ishtar, co to povídáš? Jmenuji se Bélit,“ hlesla překvapeně, zaskočena prohlášením uvězněné; přesto ihned jednala. Vystoupila z vody a zamířila ke kůlu. Dívka k ní vzhlížela s úctou, půjde o spojenkyni. Osvobodí ji. Rychlý řez a provaz z liány povolil, holčička se málem zhroutila na zem. Podepřela ji v posledním okamžiku.

„Nepadej!“

„Pomohla mi sama bohyně,“ zachytila se jí dívka a její hlas vyjadřoval pýchu, jako by se dočkala neskonalého vyznamenání. Na další vysvětlování nezbyval čas. Horda válečníků procitla z dosavadní nečinnosti, dolehl k nim ryk a halas. Divoši se hrnuli ze stráně.

„U Derkety!“ sykla znepokojeně Bělít; valící se masa je převálcuje pouhým počtem. Do jakého pekla se dostala?

Divoši však nezahnuli k nim na výběžek, chvátali hromadně k pobřeží. Připomínali stádo splašených buvolů, odhazovali zbraně a rvali se mezi sebou o kanoe. Snažili se uniknout na moře, jednali zcela nepochopitelně.

„Nahnala jsi jim strach, prchají,“ nepřekvapilo jejich počínání osvobozené děvče, jež ji radostně pohladila po paži a přitiskla k ní své rozechvělé tělo. „Bojí se, že je všechny pobiješ svou čarovnou mocí. Sežehneš je? Přivolej žraloky, obří chobotnice nebo přerostlé kraby, necht' je sežerou! Zahub je do jednoho!“

Bělít neodpověděla, neměla špetku ponětí, do čeho se připletla; průběh událostí jí zůstával záhadou. Než se ale nadechla k otázce, vypukl na pobřeží chaos. V patách prchajících mužů se řtili původně uvázaní válečníci; až s odstupem si uvědomila, že nemají na rozdíl od těch druhých tváře a těla pomalované barevnými linkami. Hnali se ze svahu coby lítá zvěř a při běhu sbírali poházené zbraně, nastal masakr.

Prve sešikovaní válečníci propadli neuvěřitelné panice a žádný příkaz nezastavil jejich strach, střety protřelí bojovníci připomínali obětní beránky. Namísto obrany se snažili dovléct do moře kanoe a nastavovali útočníkům nechráněná záda, tekla krev. Rozdrcené lebky, přeražené obratle a praskající kosti, bolestné kvílení. Útočníci neznali slitování.

„U Jabuly, to jsou naši. Pobijeme je! Jak jsi je osvobodila? Kouzlem?“ zvolala znovu obdivně dívka a Bělít napadlo, zda holčina není slabší na duchu. Připisovala jí věci, s nimiž neměla nic společného, na pobřeží plném domorodců se vylodila proti vlastní vůli.

Hukot a křik, několika kanoím se podařilo uniknout na moře. Ti, co se včas nedostali k oceánu, se rozběhli po pláži.

V zádech jim vyrazila horda pronásledovatelů. Něco vržených oštěpů či oblázků a pár uprchlíků kleslo do písku, stali se snadnou kořistí. Obratem se na ně sesypali běsnící útočníci a nemilosrdně je ubili, počet běženců se s každým krokem ztenčoval. Nakonec zůstal jediný. Nemaje vyhnutí, směřoval přímo k oběma ženám.

Dívčina se přikrčila se za kulem, Shemitka se nepohnula. Měla náhle neskutečně těžké nohy a nezvedla je, podléhala vyčerpání. Přepadla ji nevolnost, dostavila se i malátnost. Na jejím stavu se zjevně podepsala dlouhá plavba a sálající slunce.

Prchající černoch k ní doklopýtal na pár kroků, polkla. Jestli do ní vrazí, smete ji. Přesto sevřela dýku.

Muž kupodivu zastavil kousek před ní. V obličeji výraz šťvané zvěře, překvapil ji.

„Milost,“ zašeptal, jako by v ní hledal spasitelku, sehnul se.

Než cokoliv vykonala, dostihli ho protivníci. Prudká rána a hrudí mu vyhrézl hrot oštěpu, jež mu vbodli do zad. Sražen silou děsivého úderu, klesl jí čelem k nohám, už se nezvedl.

Stanula proti hordě černochů. Chlapi jako hory, rozkurážil je boj. Vyzařovala z nich primitivní divokost. Vášně, dravost a touha po zabíjení, nezamordují i ji? Varovaly ji vrozené instinkty, nesmí projevit slabost! I kdyby měla klesnout na samé dno, musí zachovat důstojnost. Ač se jí kroutila bázní střeva, odvázně se narovнала; snažila se přehlížet vlastní nahotu.

Zastavili kus před ní, každý se tvářil jinak. Někdo obdivně, jiný nadšeně okukoval její tělo, další neskřýval pochybnosti a z vysokého muže sálala nenávist. Zírali na ni a ona nevěděla, co má vykonat, neznala jejich zvyky.

Odvděčí se jí, protože zabila nepřátelského šamana, nebo se jí zbaví? Přiřknou jí podíl na vítězství, nebo se jí naopak zřeknou? Svíraná dýka oproti jejich kyjům představovala dětskou hračku, nemilosrdný osud ji zavál do končin, o nichž neměla pořádně zdání.

Chlap, jenž ji nenávisťně pozoroval, pootevřel rty. Nepřekvapilo by ji, kdyby na ni pod jeho velením zaútočili.

Uniknout však nebylo kam, spoléhat mohla jedině na svoji šťastnou hvězdu.

„Bohyně vzešla z moře,“ předběhla válečníka k její úlevě dívka, kterou osvobodila, holčina se vyloupala po jejím boku. Stoupla si před ní a roztáhla paže, z jejího hlasu zaznívala neskutečná úcta. „Naplnila věštbu, vystoupila z vln a zachránila nás. Provolejme ji slávu.“

„Limba mluví pravdu,“ propletl se vzápětí mezi přítomnými i vetchý stařec a stanul vedle ní, z neznámé příčiny k němu pocítila sympatii. Připomínal jí jednoho z otroků, jenž ji kdysi naučil mluvit jazykem černochů.

„Jménem moře,“ zvolal stařec, „mezi nás zavítala bohyně.“

Rázem ji obklopila kupa nadšených lidí. Přesto se našel narušitel.

„Vypadá jako obyčejná bílá žena ze severu,“ nařkl ji muž, jenž hodlal dštít síru už prve, „stejnou kůži nosí námořníci, kteří sem občas zavítají za kořistí. Drancují, zabíjejí a odvázejí si z našich řad zajatce. Zbavme se jí!“

Vzápětí vykročil kupředu a odstrčil dívku, jež ji zaštitila. V poslední chvíli mu stařec namířil na hrud' hůl.

„Zadrž! Chceš poznat hněv bohů?!“

Válečník strnul a Bélite sevřela pevněji dýku.

„Neznáš vděk!“ pronesl důrazně kmet. „Zachránila Limbu a vyplašila Garagy tak, že se nevzmohli na odpor. Pobili jsme je, přestože vládli přesilou. Jestli pořád prahneš po boji, Jaro, sedni do kanoe a vydej se na moře. Pár parchantů uprchlo a odplouvají, dožeň je! Po jejich masu lační dravé ryby.“

„Nesnáším vši,“ vycenil zuby válečník. „U mocného Jabuly, podrobme ji zkoušce!“

„Prošla jí,“ zavrčel zlostně stařec, „žádný z nás by neporazil šamana Garagů.“

„N'yaga mluví pravdu,“ zjevil se náhle vedle starce válečník, jenž se prodral špalírem přihlížejících, velikostí se vyrovnal Jarovi. „Ať už jde přímo o bohyni nebo o její vyslankyni, zachránila moji dceru. Kdo se jí pokusí zkrivit jediný vlas, bude mít co do činění se mnou. Zabiji ho!“

„Je to skutečná bohyně!“ zahřímal vzápětí i dobře rostlý mladík a přidali se k němu další černoši. Pozvedli zbraně, jako by jí vzdávali hold.

Neoslavoval ji pouze Jaro. Zlostně lupl očima a Bélite pochopila, že ji nikdy nepřijme do klanu; navždy zůstane jeho protivnicí. Neodvážil se však odporovat ostatním. Prodral se mezi kumpány a zamířil k pobřeží, až později se dozvěděla, že se vypravil pronásledovat uprchlé nepřátele.

Znovu před ni předstoupila prve odstrčená dívka.

„Naše bohyně se jmenuje Bélite!“ zvolala do davu coby její mluvčí a pláží se rozneslo její skandované jméno. Shemitka nevěřila vlastním uším. Připadla si jako ve zmateném snu, jenž nemá hlavu ani patu. Jaktěživ ji nenapadlo, že bude prohlášena za bohyni; nyní se tak dělo. Ačkoliv jí vyznamenání připadlo šlené, neprotestovala, přišlo jí, že bude výhodnější neodporovat. Pořád téměř ničemu nerozuměla a ztrácela se v záplavě rozporuplných pocitů; netušila, kde se nachází, co bude následovat a jak má jednat.

*

„U Ishtar, potěšilo mě, žes nelhal, přejdeme k obchodu,“ pousmála se Bélite a Berchana z toho zamrazilo. Kdysi s pirátkou jednal a sebrala mu víc peněz, než kolik prodala věcí; musel se hodně snažit, aby se zbavil získaného zboží a neprodělal. Pod vlivem starého dojmu si nedělal iluze o výhodnosti nákupu ani tentokrát. Neodvážil se však protestovat. Jiné lidi na jeho místě by Královna Černého pobřeží bez skrupulí zamordovala, i v případě neúspěšného obchodu bude rád, že mu zůstane hlava na krku.

„Mám pro tebe vzácné koberce převážené do Khemi, jistě jsi o nich slyšel,“ usmívala se, „možná prodáš i talisman, který jsme získali tamtéž. Zboží z Alginova potopeného korábu zaručeně znáš, a tak ti ho nebudu představovat, nepotřebuji ani zlacené brnění pro domnělou trpasličí armádu. Mým mužům je zbroj malá a neupotřebí ho ani děti na hraní, zbytečně mi zabírá místo na palubě. Bereš?“

Ačkoliv by nejraději zděšeně vykřikl, přikývl. Po zboží převáženém do Khemi prahli stygijští mágové a ti nenechají ztrátu bez odezvy, těžko se najde i kupec pro Alginovo zboží. Naštěstí nikdo neví, a on se s tím nepochlubí, že koráby potopila právě Bélite, snad sežene vhodné překupníky. Vždycky může tvrdit, že majetek získal odjinud. Nejhorší pořízení mu nastane s trpasličím zbožím. Se vzácnými, leč neprodejnými výrobky nikde nepořídí, nezbude mu, než zlato tajně roztavit.

„Pokud se dobře pamatují, a mylila bych se nerada,“ přešla Bélite pokojem a zatukala ukazováčkem na dřevěnou stěnu, „peníze skrýváš tady. Vezmu si svůj podíl a slíbené zboží ti přiveze povoz. Neboj, neokradu tě.“

Polkl. Ta mrcha se mu vysmívala, navíc si přesně pamatovala, odkud bral minule měšce. Jednal hloupě, když nezměnil skryš, koho by ale napadlo, že se pirátka znovu objeví. Přestože po ní pátrala nejedna loď, dovolila si zakotvit u střezného pobřeží; chovala se buď nezodpovědně, nebo ji chránila mocná kouzla.

„Otevřeš mi?“ rozpustile sešpulila rty, sevřel pěsti. Nejradši by ji uškrtil, neměl však šanci. Její společníci by ho zamordovali dřív, než by na ni vztáhl ruku; možná by si poradila i sama. Do

soubojů se nepouštěl a k zásahům si najímal lidi, o ní se naopak vykládalo, že vždy bojovala v prvním řádu.

„Váháš?“ pokrčila Bělít rameny a mrkla po družích. Přesl k ní Amra. Obrovitou pěstí zaklepal na stěnu a zazněl dutý tón.

„Tady?“ optal se, jako by se hodlal ujistit o správnosti.

„Tady,“ přikývla pirátka.

„Dej mi palici,“ natáhl barbar paži k jednomu z černochů.

„Dost! Ve jménu Mitry, otevřu sám,“ nevydržel Berchan a spěšně se zvedl, nenechal si rozmlátit místnost. Bohatě stačí, že ho okradou. Jestli vyvázne živ, přestěhuje se od pobřeží hloub do vnitrozemí, piráti k němu již nezavítají.

*

Bělít procitla, převrátila se na ztvrdlé rohoži. Do nosu se jí drala libá vůně sušených bylin i neznámého koření, přesto zaznamenala vlnu znechucení. Neprobudila se z hrůzného snu, ale vrátila se do drsného žití. Po zmasakrování její lodi doplula na kmeni na neznámý ostrov a způsobila mezi znepřátelenými černochy neuvěřitelný obrat, k večeru se coby čestný host zúčastnila bujarých oslav. Pilo se, tančilo a hodovalo, na noc složila hlavu v N'yagově nuzné chatrči. Přestože obydlí nepůsobilo nijak mimořádně a obdržela od domorodců vícero nabídek k ubytování, zvolila si za dočasné útočiště starcův příbytek. Na rozdíl od jiných černochů v ní kmet vzbuzoval důvěru. Nekoukal po ní jako mlsný kocour, který se chystá slíznout smetanu, navíc ji z pozice nejvyššího představitele kmene zašitoval před vším nepředvídatelným. Odrážel dotazy, na něž neznala správnou odpověď, choval se k ní s neskonale úctou. Chvillemi ji dokonce svou nehranou starostlivostí připomínal otce, jehož stejně jako bratra dosud nestihla oplakat. Na truchlení ale nezbyl čas. Stále se na ni hrnuly nové podněty, jež nestíhala vstřebat; znovu si vybavila jejich včerejší rozhovor. Konečně se totiž dozvěděla, proč ji přivítali coby bohyni.

„Už když jsem byl malý škrvně,“ svěřil se jí stařec, „kolovala mezi námi dávná věštba. Znali ji už dědové našich dědů a přecházela z pokolení na pokolení, žádný z nás nepochybuje o její pravdivosti. Proroctví vypráví, že v dobách, kdy nastane zle a našemu rodu bude hrozit záhuba, vystoupí z mořských vln bůh či jeho vyslanec, který nás spasí. Pod jeho vedením se staneme nepřemožitelnými a žádný nás nezdolá,“ spiklenecky na ni mrkl, „podrobíme si mocná království. Naše sláva se rozšíří do vzdálených končin, o nichž jsme jaktěživ neslyšeli, bude o nás hovořit celý svět.“

Ačkoliv vyjádření znělo zcela neuvěřitelně, poznala, že mu N'yaga věří a s ním i zbylí obyvatelé ostrova. Připadla si zvláště. Nedopatřením ji pasovali do významné role, jíž si nezasluhovala. Odjakživa byla přece jen obyčejnou smrtelnicí a s žádnou bohyní neměla nic společného, jenom vytěžila z toho, že ji do kraje zavála neskutečná shoda okolností. Zrada, ztráta postavení, zoufalý útek a krvavá řež na moři, přišlo ji zvrácené, že by si bohové vybrali k uskutečnění věštby právě ji. Nevynikala ničím mimořádným. Kdyby opravdu představovala vyvolenou, jistě by ji bytosti nebes, země či moře s předstihem připravily na těžký úkol. Kdo ví, jak by s ní domorodci naložili, kdyby se vynořila na pobřeží v době klidu. Nejspíš by skončila u obětního kůlu; případně by ji podrobili zkoušce, jak si přál Jaro.

Při vzpomínce se na obrovitého hromotluka se otrásla, černoch jí naháněl neskonale strach. Přestože se neodvážil protestovat proti úsudku většiny, nesmířil se s její přítomností ani na oslavách. Poznala to ze zlostných pohledů, jež po ní občas vrhnul. Sálala z nich tichá hrozba. Doufala, že u starce zůstane v bezpečí; kdyby se jí Jaro pokusil ublížit, musel by nejdříve překonat jeho.

„Potěšilo mne, že jsem se navzdory svému stáří i neduhům dočkal tvého příchodu,“ navázal ve vzpomínkách na svůj proslov N'yaga, „sama se přesvědčíš, že tě naši bojovníci budou věrně následovat. Mají důvod. Určitě ti neuniklo, že po tobě pošilávají všichni muži, nedivím se jim. Jsi nádherná, jak se na bohyni sluší i patří. Tvé pružné tělo vzbuzuje obdiv a z očí ti sálá zdravý lesk, přiznám, líbíš se i mně. Ne však jako mladým, mé tělo už nevyžaduje žen, od prvního setkání ti ale důvěřuji. Připadá mi, jako bychom se znali od narození, cítím, že nezradíš své přátele. Takové hodnoty jsou mi nade vše. Pokud budeš postupovat správně, bojovníci se pod tvým vedením s radostí pohnou do bitev. To ti ale,“ poposedl, „vykládat nemusím, coby bohyně znáš své poslání. S tebou v čele objevíme vzdálené světy, kam jsme jaktěživ nezavítali, pokud mi to síly dovolí a neodmítneš moji pomoc, budu tě od této chvíle následovat a chránit. Jsi naše vládkyně. Přijmu

tvoje rozkazy a s nadšením se po tvém boku vypravím do neznáma, než zemřu, chci poznat dálné země a prožít velká dobrodružství.“

Vyznání jí těšilo a naplňovalo pýchou, protože se v něm neskrývala špetka přetvářky, na druhou stranu ji ale vrhalo do rozpaků. Nechácala, jak si to stařec představoval. Jaktěživ nevělela zbrojnošům a neuměla si představit, že vydává pokyny tlupě neotesaných divochů; znepokojila ji i zmínka o výpravě k dálným světům. Ne že by výjezd nepřivítala, hodlala se pomstít, což by se v čele ke všemu odhodlaných černochů stalo mnohem jednodušší, otázkou zůstávalo, jak by odplatu zvládli. Domorodci postrádali pořádné zbraně i brnění a dobře vycvičená posádka válečného korábu by je obratem smetla, na pouhých kanoích sotva vyplení i blízké břehy.

Své obavy ale starci nevyjevila, nenašla v sobě odvalu. N'yaga se na putování po jejím boku těšil coby malé dítě a svým odmítnutím by mu zkazila radost, navíc usoudila, že by jí přes vznesené námitky stejně neuvěřil. Příliš spoléhal na dávné proroctví a bral ho zcela vážně.

Přetočila se na rohoži, děsíc se toho, jaká překvapení jí přinese druhý den strávený na ostrově. Zaslechla zvenčí ozvěnu hlasů. Přicházela k ní skrze vchod, jež místo dveří zakrýval pouhý závěs. Zvídavě se naklonila ke stěně z rákosí, již spojovalo zaschlé bláto a provazce z lián. Ačkoliv jí od malička kladli na srdce, že se cizí hovory neposlouchají, bez uzardění učinila výjimku a napjala uši. Treba vyzví pár důležitých údajů.

„Přestože pár kouzel znám a necítím z Bělít náznak nadpřirozena, neznamená to, že nejde o bohyni,“ promlouval ke komusi N'yaga, opětovně ji, jak se stalo mnohokrát za večer, obhajoval. „Mluví za ni činy. Vynořila se přesně dle věštby z mořských vln a porazila šamana Garagů, ohromení jejím příchodem, dali se ti mizerové na útek. Propadli neskutečnému děsu a nechali se, přestože měli značnou přesilu, bez odporu zabíjet, i kdyby Bělít nevykonala nic jiného, dostali jsme důkaz o jejím výjimečném původu.“

„Do smrti nezapomenu,“ ozval se nový hlas a Shemitka rozpoznala v mluvčí Limbu, „jak vystoupila z moře. Šaman ji urazil a vynášel omamná kouzla, každý by podlehl kletbám. I ona zůstala stát a nehnula brvou; přiznám, sama jsem se domnívala, že podlehla šálení. Ona to na něj ale hrála, oklamala ho stejně jako mě. Tvářila se, že propadla omámení, a jednala teprve v okamžiku, když udeřil. Vyjel po ní rychlostí útočící kobry, jejímuž uštknutí žádný smrtelník neunikne, ona ho však převezla. Přestože se zdálo, že ji probodne, uskočila; pohybovala se rychleji než on. Než se vzpamatoval, proklála ho ostrím. Zasadila mu ránu a on se sesul na kolena, připadá mi neskutečné, že ho srazila jedinou ranou. Nedala mu šanci.“

„Tvé vyprávění se mi jaktěživ neomrzí,“ prohodil další ženský hlas, jehož majitelku Bělít nepoznala, „ráda si tu historku, přestože jsem ji už slyšela několikrát, zase vypočlechnu. A uši napnou i jiní. Možná tě, Limbo,“ krátce zaváhala, jako by tápala, zda má pokračovat, „potěší, že ti pár žen, ačkoliv by žádná z nás nechtěla skončit místo tebe u obětního kůlu, závidí. Měla jsi jejich střet na dosah, mluvila jsi s bohyní jako první.“

„Dokonce mě i podepřela, abych po odvázání od kůlu neupadla,“ navázala nadšeně Limba, z jejíhož hlasu se dalo i na dálku poznat, jak ji pochvala těší. „Stejně tak se mi vrylo do paměti, jak se později odvážně postavila uprchlíkovi, jenž se na nás řtil. Hnal k nám a sálal z něho zmar, připomínal šelmu v ohrožení. Takoví jsou nejhorší, vraždí bez varování. Zcela mne vyděsil a nestydím se za to, že jsem bázně uskočila za kůl, vykonala by to každá z nás. Bělít ale neustoupila o krok. Zůstala stát a uhranula ho, jakmile k ní doběhl, zkontl. Přestal bažit po krvi a naopak žádal o milost, málem se před ní plazil na kolenu. Nechala ho uboze škemrat, což se na statečného válečníka nehodí, není divu, že se stal snadnou kořistí našich kopí. Jaro ho srazil k zemi.“

Naslouchající Bělít se usmála. Černoši by se divili, kdyby znali pravdu. Ve skutečnosti zakořenila do země únavou a nohy nezvedla vyčerpáním, s tím se ale svěřovat nebude. Jen at' zveličují její majestát. Dokud z ní budou u vytržení, nic se jí nestane.

„Jaro proti ní brojí,“ ozvala se znovu neznámá žena, „odmítá její božství. Vykládá, že bílá bohyně nezná své povinnosti a nevystupuje coby velitelka. Nevydává rozkazy.“

„Právě se zrodila z vln,“ zvýšil hlas N'yaga, jako by ho prohlášení pobouřilo, „má na údiv nárok. Sama jsi, Zarajo, vychovala několik dětí a dobře víš, jak dlouho jim trvalo, než začaly chodit, mluvit a rozumně jednat. Ona to zvládla ihned po zrození. Dokonce porazila i šamana Garagů. Nikdo se nemůže podívat, že si nejdřív potřebuje srovnat myšlenky, její pravá vůle se brzy projeví.“

„Nemyslela jsem to zle,“ pronesla bázkivě Zarája, „jen povídám, co se šušká. Také se mi doneslo,“ ztišila hlas, „že se kvůli ní málem k ránu porvali Tiko a Jaro. Pohádali se o jejím původu. Kdyby je nezadrželi ostatní muži, vzájemně se porubali.“

„U Jabuly!“ ze starcova hlasu zaznělo zděšení, „seš si tím jistá?“

„Tvrdila to Levija, ta nikdy nelže.“

„N'gora a Tiko se vrátili z oslav až k ránu,“ ozvala se Limba, „když jsem odcházela na návštěvu sem k tobě, ještě spali. Všimla jsem si ale, že otcovu kůži na břicho hyzdil čerstvý šrám. Jakmile procitnou, optám se, co se mu přihodilo.“

„Budou to vědět i jiní,“ nadhodila Zarája.

„Promluví s nimi sám. Jaro musí uznat Bělitin božský původ, v kmeni nesmí nastat rozkol,“ prohlásil rozhorleně N'yaga, načež nastalo nečekané ticho. K Shemitčině překvapení hodnou chvíli nepromluvil žádný z přítomných, ozval se až nový hlas.

„Bez zkoušky ji neuznám!“ zaznělo zlostné vyštěknutí. Doprovodilo ho křupání písku, jak naň našlapovala chodidla, Bělit ztuhla. Mluvího poznala okamžitě, hovořil Jaro!

Vyplašeně se odsunula od stěny, jako by ji rákos chystal uštknout, zauvažovala, odkud se válečník vyloupil. Nejspíš se připlížil ke starcovu obydlí tajně. Chatrč stála postavena kus od ostatních stavení a z velké části ji obklopoval porost, příchozího by zamaskovaly větve.

„Posadte se,“ uslyšela N'yagu a teprve nyní si všimla malé průrvy mezi rákosy, již šlo vyhlédnout ven. Spěšně se sklonila a vykoukla, třeba se obává zbytečně. Jaro se přece nezprotiví příkazům náčelníka, jímž se stal po smrti předchozího krále dočasně N'yaga.

Na rohoži před chýší seděl dle předpokladu stařec a vedle něho spočívaly dvě ženy, nad trojicí se tyčila čtveřice rozložitých mužů. Zlostné výrazy a lesklé oči, černoši očividně vypili při oslavách přes míru. Zřejmě prohrýřili celou noc a juchali až do rána.

„Dokáží vám,“ zakymácel se mírně Jaro, „že se pletete. I kdyby proti mně stanul celý kmen, podrobím bílou ženu zkoušce. Nikdo mě nezastaví. Ve jménu mocného Jabuly vás přesvědčím, že nejde o bohyni, já se oklamat nenechám. Ještě se mi rádi omluvíte.“

„Táhne z tebe chlast, běž se vyspat! Promluvíme si, jakmile si vyčistíš hlavu,“ zkusil N'yaga vstát, Jaro mu v tom zabránil. Zdánlivě lehce, jako by odháněl dotěrný hmyz, drkl do starce paží, a ten si sedl zpátky na zadek.

„Sklapni!“

„Pokoušíš bohy!“ pokusil se kmet znovu rozhorleně postavit na nohy, na Jarův pokyn k němu přiskočili dva bojovníci. Každý ho popadl z jedné strany a sevřeli mu paže. Přestože se zasmíval, nepustili ho.

„Tohle ti neprojde!“ zvýšil N'yaga hlas a zaškubal sebou, Jara nezastrašil. Bijec si ho stejně jako obou žen, jež zřejmě nepovažoval za hrozbu, více nevšímal.

„Jdu dovnitř!“ obrátil se k chýši a kývl na posledního z válečníků: „Erogo, následuj mne. Budeš mi svědkem.“

„Zadrž!“ zvolal stařec. Ve stejný moment se vymrštila doposud strnule sedící Limba. Zakličkovala a vklouzнула do porostu; pohltily ji větve.

„U Jabuly!“ vyjekl bázkivě jeden z mužů, který svíral N'yagu, „utíká.“

„Jen at'běží. Než přivede posily, poznáme pravdu,“ zabručel přezíravě Jaro a vytáhl z opasku nůž. Vykročil k příbytku.

„Tohle vám neprojde, kmen vás ztrestá,“ ozval se znovu N'yaga.

Bělit jeho marný boj přestala sledovat, děsil ji Jaro. Zaručeně netasil dýku bezdůvodně. Rozum jí radil vzít nohy na ramena, ale vypadnout nebylo kam. Chatrč neměla oken ani další dveře a stěnu, byť působila křehce, nárazem neprorazí.

Podléhající zoufalství překulila se přes rohož, a hledajíc skryš, přikrčila se za velikým džbánem, jež plnila neznámá tekutina. Současně shrábla z podlahy železný tesák. Večer jí ho svěřil N'yaga a pro klidnější spánek si ho položila na zem vedle sebe. Sice si uvědomovala, že ji při případném napadení hravě přemůže jeden jediný černoš, s kusem poctivé oceli ale její šance nepatrně rostly. Táta jim přece s bratrem odjakživa vštěpoval do hlavy, že se nesmějí nikdy vzdávat.

Příchozí odhrnul závěs ve dveřích a temný prostor krátce osvětlilo světlo. Jednalo se o pouhý mžik. Vstoupivší za sebou nechal zástěnu spadnout, jako by mu nevadila temnota.

Nevěděla, jestli ji má těšit, že se zase zešeřilo; donesl se k ní sípavý mužský dech.

Navzdory otcovu přesvědčení, že strach představuje nejhoršího nepřítele a je nutné mu vzdorovat, schoulila se do klubička. Vnímala Jarovu blízkou přítomnost; nesahala válečníkovi ani po kolena. Jednalo se o skutečného dravce, jehož odkojila divočina; tak strašně se nebála ani při

střetu na moři, kdy se po ní sáпали zuřiví námořníci. Bojovník představoval cosi víc. Vzbuzoval dojem černé smrti, kterou ji strašili, když zlobila v dětství.

„Jsi lhářka, bohyně se neschovávají!“ prohlásil pohrdavě a na hliněnou podlahu došláplo bosé chodidlo. Vykročil k ní.

Nedokázala se pohnout, ulpěla v křeči zoufalství. Zachvátila ji nepopsatelná bázeň. Bezmocně vyčkávala, až se jí černoch zmocní, v duchu poprosila bohy o spásu.

Vyslyšeli ji? Dodnes netušila. Místo toho, aby ji sevřela obrovitá pěst, zřítilo se těsně vedle ní cosi velkého. Náraz připomínal pád ze skály svrženého balvanu, nepronikl do chýše neznámý zachránce?

Otevřela oči a s údivem zpozorovala vedle sebe obrovité válečnickovo tělo. Jaro se válel na podlaze, vypadal vyjeveně. Jako by sám nechápal, co se mu přihodilo. Nejspíš zakopl, možná ho převážila míra vypité kořalky.

Navzdory upadnutí po ní černoch hrábl prsty a dotkl se její pokožky.

Trhla sebou, jako by ji štípala včela. Letmý dotyk ji probral z otupění. Zažehl v ní jiskru a ubohá nicka se proměnila v dračici.

Jaro, jako by zpozoroval její proměnu, její paži nestiskl. Ustrnul a v jeho očích se zjevil údiv. Náznak čerstvě vylíhnutého strachu, poznal, že není zdaleka tak slabá, jak se domníval. Jeho kořalkou zmámená mysl zaváhala.

Využila jeho zakolísání a švihla tesákem. Instinktivně tala po krku. Ostří protalo kůži a zahryzlo se do hrdla, z mužových úst vyšlo zachrchlání.

Vytryskl gejzír krve a z kropil její řadra; jediným řezem mu přetala krční tepnu. Tekly po ní rudé čurky.

Pokusil si prsty zastavit děsivé krvácení, neuspěl. Pod prsty mu stříkala životadárná tekutina a odebírala mu život; přesto se navzdory těžkému poranění nadzdvihl. Sálala z něho nenávist spojená s úžasem, natáhl po ní zkroucené prsty.

Vysmýkla se. Jeho prsty jí neškodně sklouzly po pokožce.

Uskočila a nechala ho ležet ve zvětšující se kaluži krve; zastavila v půli kroku. Ve dveřích chýše stál Jarův druh a vytřeštěně na ni zíral.

Otevřel ústa, asi se chystal promluvit. Nenechala ho. Využila jeho zaváhání a zaútočila.

Přískok, pohnul se pozdě. Vrazila mu do břicha čepel.

Jednou paží z něj vytrhla zbraň a druhou ho odstrčila. Vypadl z dveří a převrátil se, zvenčí k ní dolehl šokovaný výkřik.

Zvolání ještě nedoznělo a vyskočila ven. Sama sebe nepoznávala. Vedla ji neznámá zuřivost a touha po krvi; aniž si to uvědomovala, proměnila se. Bázeň přebila víra ve vlastní já, už nikdy, jak zjistila s odstupem, se nestala stejnou jako dřív. Její podvědomí, aniž o to usilovala, uznalo černošské proroctví, přerodila se v bílou bohyni.

Mimo chýši ji oslnil ji sluneční svit, vyvedl ji z rovnováhy. Sokové naštěstí dočasně zaváhání nevyužili. Zůstali ohromeně stát. Nedokázali si srovnat v hlavách, že z chýše vylétl poraněný parták a místo Jara vylezla ona. Radostně se zatvářil pouze N'yaga.

Přestože sama sobě nerozuměla, vycenila zuby; v rozporu s výchovou jednala, jako by vzešla z nejzapadlejší divočiny. Současně se v duchu ušklíbala. Poznala, že ji Jarovi stoupenci více neohroží. Už ji ani náznakem nemínili podrobit případné zkoušce, vyděsila je vítězstvím nad Jarou.

Podléhající hrůze, přijali rázem její božství, vycítila, jak to jen ženy dokáží, že ji od tohoto okamžiku budou slepě následovat.

„Pustte ho!“ ukázala na N'yagu a z drženého tesáku odlétly krvavé kapky.

Černoši stáhli ze starce paže a o kousíček ustoupili, těkavě se rozhlídli. I na dálku bylo znát, že v nich zabublal strach. Měli k tomu důvod.

V porostu zahučelo, jak se k chatrči hnali Limbou přivolání soukmenovci; oba černoši se rázem proměnili v hromádky neštěstí. Pohledy žadonili o odpuštění, se zpožděním zalitovali, že se nechali Jarem přemluvit k jejímu přezkoušení. Nyní jim, jelikož vztáhli ruce na náčelníka i novou bohyni, hrozilo lynčování ze strany bývalých přátel; proměnili se v psance.

Shemitka před sebou znovu spatřila včerejšího uprchlíka, jenž ji na pláži očima prosil o milost a rozhodla se ty dva ušetřit. Smrt přenechá jiným.

„Na kolena!“ okřikla je, vědoma si toho, že se při pokusu o útěk stanou lovnou zvěří a žádný příkaz je nezachrání. Vyslyšeli ji. Ohnuli před ní hřbety a svezli se na zem, napodobil je i Eroga poraněný na břicho. Schoulil se do klubíčka.

N'yaga, jenž zůstal stát mezi nimi, spokojeně přikývl a přikročil k Bélite. Zaraja od klanících se mužů vyplašeně uskočila. Jako by šířili svrab.

Vzápětí se rozhrnulo houští a z hustého porostu se vyřítilo pár bojovníků. Ozbrojení válečníci, které poháněl hněv, v patách jim hnalo pár žen a dětí. Navzdory vzteku neudeřili. Vyplašilo je Béliteho vzezření. Od prsů po kotníky ji skrápěla cizí krev, ve slunečním žáru připomínala bohyni smrti.

Chvíli na ni ohromeně zírali, zlost se v nich znovu probudila, jakmile zpozorovali přikrčené hříšníky. Limba, jež přichvátala spolu s nimi, je zaručeně zpravila, k čemu došlo, hodlali neprodleně pomstít narušitele pořádku. Bez váhání pozvedli oštěpy

„U Derkety, zadržte!“ zvolala Shemitka, aniž tušila, kde se v ní vzala síla k vydání povelu. Jestli se ale jednou rozhodla, že útočníky ušetří, dosáhne svého a nebude se trápit tím, že nezná zákony domorodých kmenů. Hlavně musí oddálit bezprostřední mord; o osudu těch tří začnou jednat, jakmile ochladnou prvotní vášně.

„Ve jménu bohyně Ishtar a Derkety, provinili se a ponesou trest,“ vykřikla k davu a ukázala na viníky „dostane se jim spravedlivého soudu. Vztáhli paže na N'yagu, přestože dočasně zastupuje náčelníka, a podporovali i moje napadení, o tom, jak s nimi naložíme, rozhodneme odpoledne. Na veřejném slyšení určíme výši jejich trestu, do té doby ale nechci vidět, že je jim ubližováno.“